

II Concurs de relats breus d'Urbanisme

Ciutat i projecte residencial s. XX - XXI

Viena

Edició i Coordinació:

Kathrin Golda-Pongratz

Joan Moreno Sanz

Inés Aquilué

Disseny i producció:

Nazarena Etchegaray Vilches

Drets d'autors:

Text: els seus autors

Jurat Concurs:

Inés Aquilué

Isabel Castiñeira

Melisa Pesoa

UPC - Barcelona Tech | Universitat Politècnica de Catalunya

ETSAV - Escola Tècnica Superior d'Arquitectura del Vallès

Carrer de PereSerra, 1, 15, 08173, Sant Cugat del Vallès

<https://estavupc.edu/ca>

L'objectiu d'aquest treball és merament acadèmic, sense fins lucratiu

ISBN - 978-84-19184-77-1

Abrines Fernández, Aina Victòria

Agostini Crespí, Sebastià

Amorós de Miguel, Silvia

Anton, Arnswald

Basdeki, Zoi

Bertheau Garay, Sofia

Bosch Gorgues, Jordi

Bosch Jerez, Toni

Brill Beltrame, Felipe

Búrdalo Alvarez, Eloi

Cadilhac Lafuente, Anna

Castro Carranza, Yireh Oliveth

Cebollero Buira, Ariadna

Chocano Vasquez, Lucía Ines

Conte Chacon, Judit

Cortés Pelaó, Albert

Cruz Pérez, Melanie Danae

Del Cerro Llaberia, Marta

Etxabe Otaegi, Iraide

Fernández Martín, Daniel

Fernández Pérez, Emma

Fernández Ríos, Hugo

Gea Reina, Aina

Guix Claramunt, Francesc

Heredia Ruiz, Clàudia

Hernández Pajuelo, Ainara

Larrosa Gómez, Max

Marrugat Olivé, Carles
Mitjà Garcia, Aina
Molina Serra, Sara
Moreno Marín, Natalia
Negre Soms, Tomàs
Núñez Ramon, Jan
Rakosnik Farran, Juan Antonio
Ribot Barrado, Laura
Rodríguez Gil, Sofía
Rodríguez Sola, Sergio
Rodríguez Vila, Neus
Rosàs Rubio, Jan
Rosell Cortadellas, Elisabet
Rufín Garriga, Martina
Ruiz Subirós, Iago
Sala Sans, Laia
Sallent Vilar, Marta
Sapena Molina, Teresa
Sole, Serena
Vilagran de Santiago, Cloe
Xirinachs Roca, Ferran

Introducció	14-33
--------------------------	-------

1er PREMI

Un debat de camí a l'òpera	37-38
---	-------

Larrosa Gómez, Max

2n PREMI

A través del lente	39-40
---------------------------------	-------

Bertheau Garay, Sofia

3r PREMI

Tornar a casa	41-42
----------------------------	-------

Conte Chacon, Judit

Menció Especial

Racones d'oportunitat enmig d'una gran ciutat	43-44
--	-------

del Cerro Llaberia, Marta

Missió missil	45-46
----------------------------	-------

Rosell Cortadellas, Elisabet

El pati dels secrets	47-48
-----------------------------------	-------

Vilagran de Santiago, Cloe

L' illa creativa en el cor de Viena	51-52
<i>Abrines Fernández, Aina Victòria</i>	
Diari de teràpia, 4 gener 1897	53-54
<i>Agostini Crespí, Sebastià</i>	
La vegetació com a eina aïllant als bulevards	55-56
<i>Amorós de Miguel, Silvia</i>	
El Alfil	57-58
<i>Anton, Arnswald</i>	
A new vision for urban planning	59-60
<i>Basdeki, Zoi</i>	
Descobrint un nou món	61-62
<i>Bosch Gorgues, Jordi</i>	
Un canvi de paradigma	63-64
<i>Bosch Jerez, Toni</i>	
Una Viena reivindicativa	65-66
<i>Brill Beltrame, Felipe</i>	
La meva ciutat	67-68
<i>Búrdalo Alvarez, Eloi</i>	
El paseo de todos los días	69-70
<i>Cadilhac Lafuente, Anna</i>	
En segons	71-72
<i>Castro Carranza, Yireh Oliveth</i>	
La mirada rural de la ciutat	73-74
<i>Cebollero Buira, Ariadna</i>	
Solo sé que nada sé	75-76
<i>Chocano Vasquez, Lucía Ines</i>	

El camino a la grandiosidad de Viena	77-78
<i>Cortés Pelaó, Albert</i>	
La belleza urbana de Viena	79-80
<i>Cruz Pérez, Melanie Danae</i>	
Capítulo I: Llegada a la nueva ciudad	81-82
<i>Etxabe Otaegi, Iraide</i>	
Huye	83-84
<i>Fernández Martín, Daniel</i>	
El futur de les pròximes ciutats	85-86
<i>Fernández Pérez, Emma</i>	
Bohemis	87-88
<i>Fernández Ríos, Hugo</i>	
Trobada (in)esperada	89-90
<i>Gea Reina, Aina</i>	
Primeres impressions	91-92
<i>Guix Claramunt, Francesc</i>	
Escapatòries	93-94
<i>Heredia Ruiz, Claudia</i>	
La vida més enllà d'un vagó	95-96
<i>Hernández Pajuelo, Ainara</i>	
Perdut per Viena o Barcelona?	97-98
<i>Marrugat Olivé, Carles</i>	
Vista d'ocell	99-100
<i>Mitjà Garcia, Aina</i>	
La Viena fosca	101-102
<i>Molina Serra, Sara</i>	

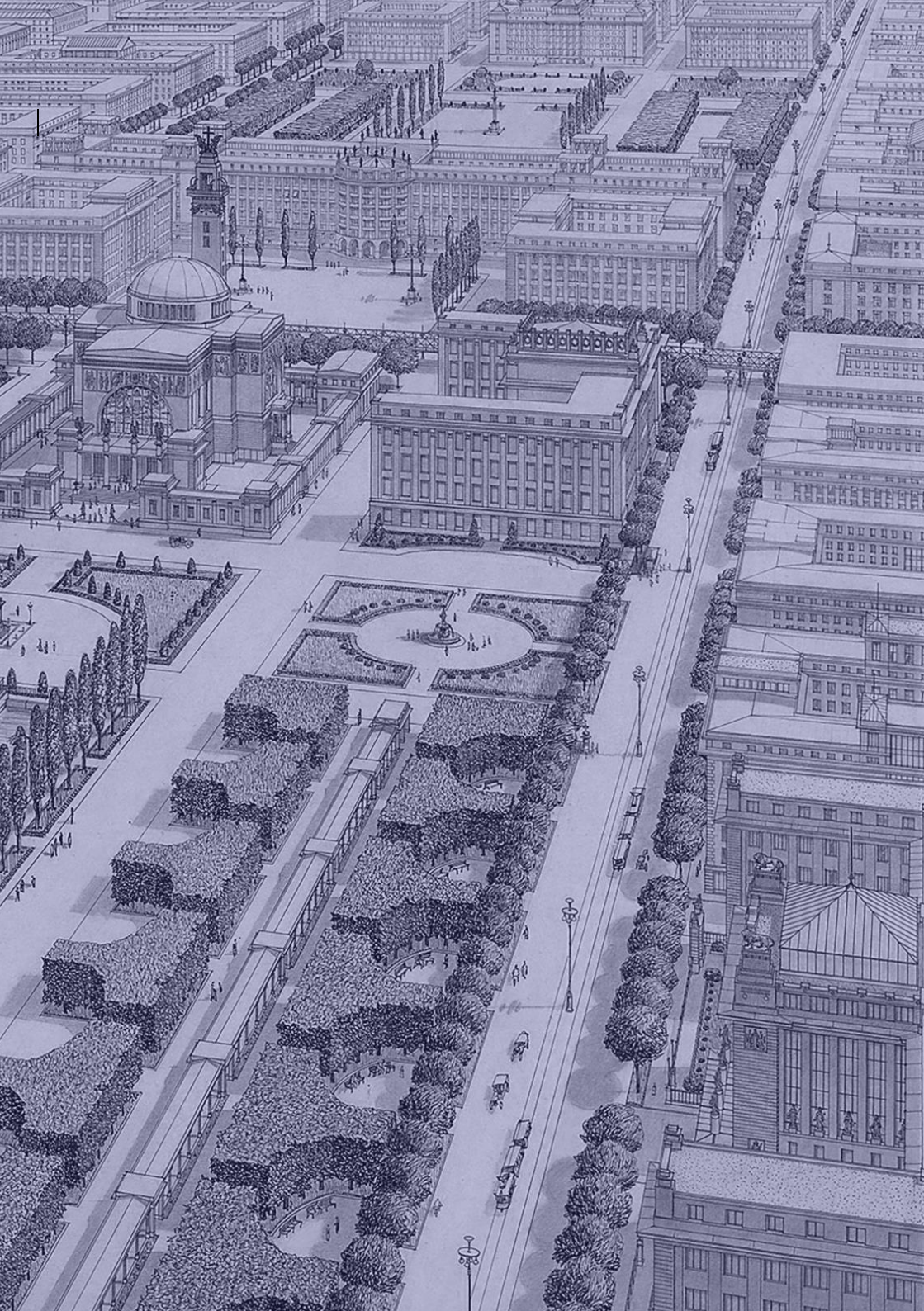
Descobrint el que és una ciutat	103-104
<i>Moreno Marín, Natalia</i>	
Vida contemplativa	105-106
<i>Negre Soms, Tomàs</i>	
Un relat del futur	107-108
<i>Núñez Ramon, Jan</i>	
Mi hogar	109-110
<i>Rakosnik Farran, Juan Antonio</i>	
La ciudad del sueño	111-112
<i>Ribot Barrado, Laura</i>	
Un paratge ocult en la densitat de la ciutat	113-114
<i>Rodríguez Gil, Sofía</i>	
Aguditzant la intuïció	115-116
<i>Rodríguez Sola, Sergio</i>	
Recórrer la Viena que havia viscut amb tu	117-118
<i>Rodríguez Vila, Neus</i>	
Bellesa, ordre i harmonia: el nou urbanisme	119-120
de la ciutat de Viena	
<i>Rosàs Rubio, Jan</i>	
Volver a empezar	121-122
<i>Rufin Garriga, Martina</i>	
Fotografiant Viena	123-124
<i>Sala Sans, Laia</i>	
Un bulevard d'emocions	125-126
<i>Sallent Vilar, Marta</i>	

La pianta del cuore..... 127-128

Sole, Serena

La ciutat t'observa..... 129-130

Xirinachs Roca, Ferran

Alineació a **V**ial - **V**iena

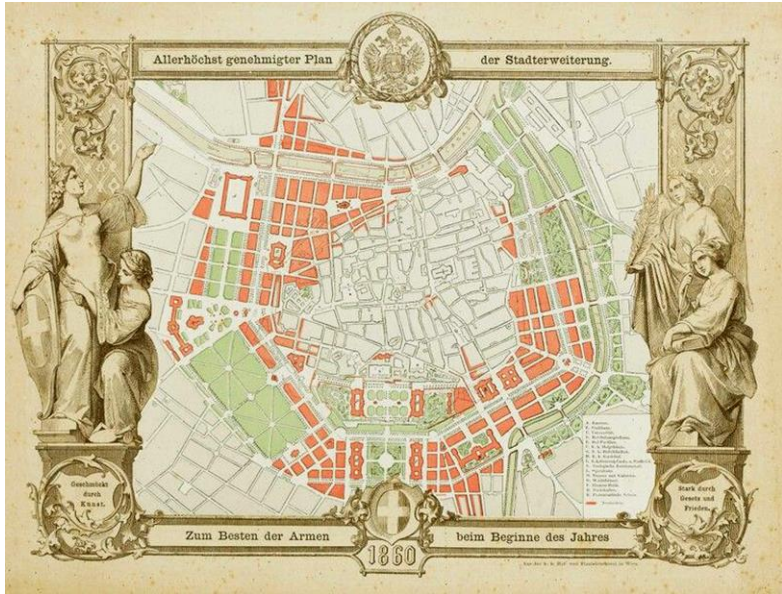
Joan Moreno Sanz & Kathrin Golda-Pongratz

No hi ha una manera única de projectar la ciutat sinó que cadascuna té les seves particularitats relacionades amb el medi geogràfic on s'implanta, la història (temps) que l'ha anat conformant i la cultura urbana dels seus ciutadans. La societat és capaç de reconèixer-se a sí mateixa en les qualitats espacials de les seves ciutats i en com aquestes (ciutats i societats) han evolucionat al llarg del temps. Un cas paradigmàtic en el què els canvis socials han deixat empremta en la manera de produir ciutat és Viena. Des del traçat regular de la Vindobona romana fins als projectes d'habitatge social recents, però especialment, en el tombant del segle XX, una època convulsa i vibrant que ha estat model per a moltes ciutats europees.

A finals del segle XIX, Viena era la capital d'un imperi, l'Austro-hongarès, on hi vivien més de 50M d'habitants de 15 nacionalitats diferents. La ciutat rebia milers de nouvinguts com a conseqüència de la crisi agrària i la població va passar dels 900.000 habitants als 2M entre 1870 i 1910. La diversitat de procedències, ètnies

i condicions socials va anar gestant un conflicte nacional i social que desembocaria en la Primera Guerra Mundial (1914-1918). En matèria d'habitatge, la casa de renda amb finalitats especulatives era el tipus residencial d'aquest període. el Reglament de la Construcció (1883) havia permès l'ocupació del 85% de la parcel·la urbana, havia fet habitables els soterranis i no s'havien establert límits en alçada en relació a l'amplada dels carrers. Les Mietskasernen o quarters de lloguer. La major part dels habitatges obrers disposaven d'una habitació de 5 m² amb una petita cuina i sense serveis, disposats al llarg d'una galeria de 10-15 apartaments per planta. El 1918, el 90% del parc immobiliari dels barris obrers de perifèria eren Mietskasernen. En contrast, els apartaments burgesos de la Ringstrasse eren decorats com grans palaus barrocs, amb habitacions espaioses i estils italianitzants.

Durant la segona meitat del segle XIX, l'ascens al poder de la nova burgesia liberal es va materialitzar en el projecte de la Ringstrasse, construïda sobre el glacis de 500m d'amplada que havia protegit la ciutat dels assetjaments otomans (1529 i 1683). Un cop enderrocades les muralles (1857), aquest gran buit urbà que separava els suburbis del centre es va ocupar amb un projecte (Figura 1) que havia de representar el nou ordre social. Les noves elits finançaren un pla amb arquitectura d'estil historicista i amb grans edificis institucionals com el Parlamento l'Òpera, i edificis residencials d'estil palatí. Es tractava d'una elit social que s'havia refugiat en la seva ciutat per no enfrontar els reptes del futur. El glacis que havia separat físicament la ciutat durant segles era ara una avinguda que aïllava socialment. La Primera Guerra Mundial va esdevenir l'ocàs de les estructures socials i de poder en que es fonamentava la cultura i la societat imperial vienesa (Viena Blava), en crisi des de finals del segle XIX. Viena va esdevenir la capital de la República Austríaca amb una població total de 6M d'habitants. Les classes mitges

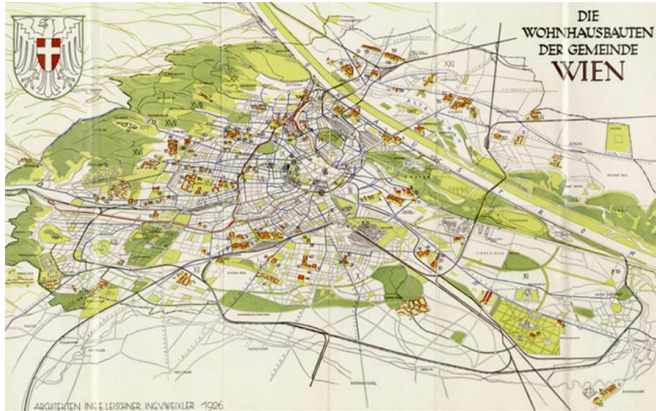

liberals que havien governat temien els moviments obrers i nacionalistes. Inestabilitat política i país ingovernable abans de la Primera Guerra Mundial. Viena es converteix en la primera ciutat governada pels socialistes a Europa (1919) però en canvi, els conservadors guanyen al camp. Viena es converteix en un laboratori ideològic i arquitectònic socialista, en un període que serà conegut com la Viena Roja. Que va permetre la proliferació d'ideologies nacionalistes, socialistes i antisemites, entre d'altres, per part dels partits polítics de masses. Mentre a Viena es mirava al futur amb pessimisme, d'altres ciutats eren optimistes.

El Partit socialdemòcrata Austríac SPO va convertir l'habitatge en un dels temes de batalla política i guanya les eleccions (1920-1933). En una primera generació de nous barris obrers, es pren com a referència la baixa densitat amb espais comunitaris com bugaderies, cuines, sales, etc. Substituint el tipus d'habitatge col·lectiu en alçada típic de les grans ciutats europees i passant de densitats de 100-250 hab/ha a 20-50 hab/ha. Aquestes Gartensiedlungen defensen un model de nucli familiar en relació a un espai rural. El Departament d'Habitatge (1919-22) dirigit per Adolf Loos en va construir gairebé 5.919 habitatges.

El 1923, s'aprova la construcció de 5.000 habitatges/any durant 5 anys per a 75.000 habitants i es va ampliar de 1928 a 1933 en 30.000 habitatges més, pagats amb el 70-90% del a 1933 en 30.000 habitatges més, pagats amb el 70-90% del pressupost municipal. Aquests projectes (Höfe) representaven els monuments de la classe obrera en el que no es debat sobre la unitat residencial sinó en la integració urbana de la unitat a partir de la connectivitat a la xarxa ferroviària, la monumentalitat de l'edificació i l'equipament públic. Les Höfe es construeixen alineades a vial però amb patis generosos i oberts a carrer en alguns dels seus fronts amb habitatges mínims de 25-55 m² amb una única orientació. L'ocupació era inferior al 50% del sòl i podia arribar fins el 30%. Les Höfe es situen en espais buits de la ciutat,

evocant els conjunts conventuals i palaus nobiliaris i configurant un segon anell obrer en la perifèria com la Ringstrasse per a la burgesia. Una de les més conegudes és la Karl Marx Hof (1927) obra de Karl Ehn a la riba dreta del Danubi, al nord de la ciutat .

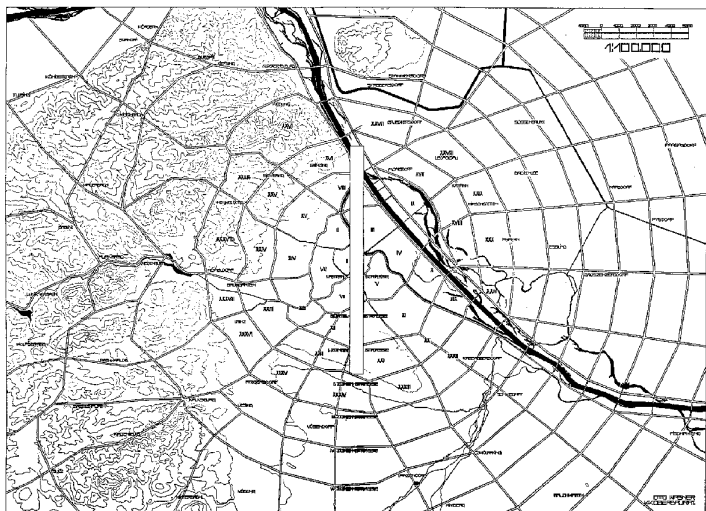
El Pla Regulador per a la Großstadt - Otto Wagner

Otto Wagner pertany a una generació d'arquitectes i planificadors urbans de transició entre el tradicionalisme de finals del segle XIX i la modernitat del primer quart de segle XX, com Berlage a Amsterdam. Malgrat que Wagner s'havia format al Politènic de Viena i a la Bauakademie de Berlin i a l'Academia de Belles Arts de Viena, defensava que la forma havia de venir de la funció i de la construcció. El futur és el d'un estil útil lluny del decorat fals que també criticava Adolf Loos. De fet, va depurant progressivament el seu estil fins a dissenyar façanes cada cop més abstractes i deliberadament llises com l'edifici de la Neustiftgasse 40 (1909-1911). El 1894, Wagner ocupa la càtedra d'Arquitectura de l'Acadèmia de Belles Arts.

El Pla regulador de Viena d'Otto Wagner es basa en un sistema radio concèntric d'eixos de transport de fins a 14km de longitud que ordenaven els teixits obrers perifèrics en barris d'extensió limitada. També es proposa la canalització dels rius Wien i Danubi, la terminació de la xarxa de metro que en riu fa de dic de contenció i la creació d'una xarxa viària entre el centre i la perifèria. El Pla regulador de la Gran Viena el guanya Otto Wagner ex aequo Joseph Stübben (1892). L'increment de la població de 850.000 a 2M farà poc viable el creixement descentralitzat de Howard a Viena. Les unitats de creixement de Wagner per a Viena gaudeixen d'una certa autonomia i es supera la dependència centre-perifèria gràcies a la xarxa de transport.

En el plànol del Districte XXII Wagner proposa un sistema d'ordenació per alineació a vial format per carrers i places jerarquitzades i equipaments públics. Per tal d'evitar l'especulació immobiliària, Otto Wagner proposa l'adquisició de sòl. En el Districte XXII, model per a la resta d'unitats, es presenta una gran plaça monumental simètrica amb arbres d'alineació, elements històrics, etc. Integrats en una malla regular ortogonal

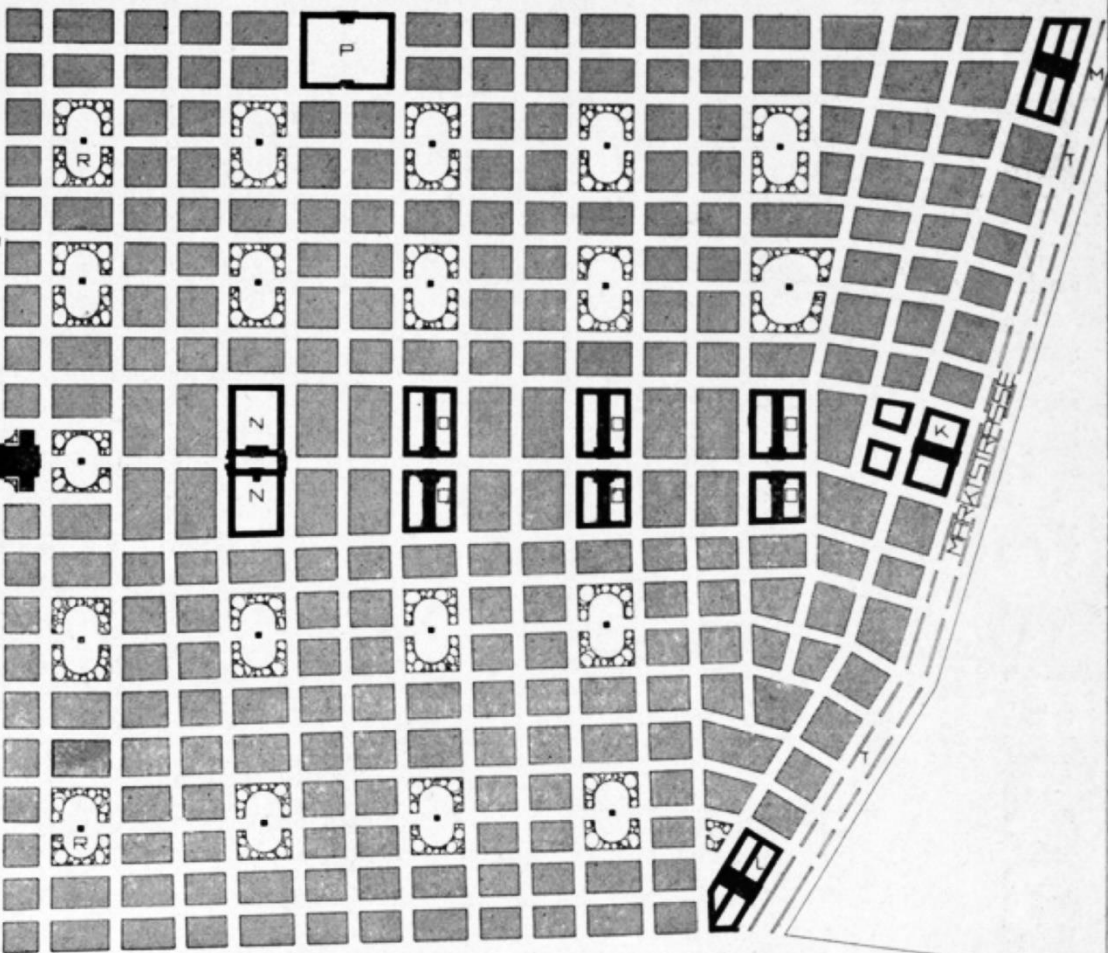
d'usos residencials i amb carrers amples de 23m. Sembla una visió noucentista de la ciutat. El 1911, Otto Wagner publica De Groszstadt o la metròpolis, que representa per a ell el paradigma de la modernitat. El repte per a l'arquitecte és el de donar ordre al caos en el desenvolupament metropolità, entesa com a obra d'art total i assumint la tècnica per a la seva transformació.

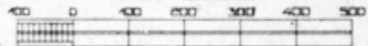
XXII. WIENER GEMEINDE-BEZIRK.

649 HEKTAREN 50% VERBAUT
MIT CA. 30.000 WOHNUNGEN
FÜR CA. 150.000 EINWOHNER

1:27,500

Ella Briggs-Baumfeld – Pionera de l'habitatge a la Viena Roja

Nascuda el 5 de març de 1880 a Viena al si d'una família jueva, Ella Baumfeld va assistir a la Frauenkunstschule (escola d'art de dones) de Viena. Es va casar amb l'advocat Walter Briggs a Nova York el 1907 i va tornar a Europa el 1912. A partir de 1916, va començar a estudiar arquitectura a la Universitat Tècnica de Viena, el 1918 es va canviar a la Universitat Tècnica de Munic, on va poder estudiar com a estudiant regular amb prova del seu examen de matriculació i graduar-se el 1920 amb el diploma principal. Com a enginyera graduada, va viatjar als EUA i va començar el seu treball independent com a arquitecta.

El 1923 va tornar a Viena. Va rebre una gran comanda de la ciutat de Viena per al complex residencial "Pestalozzi-Hof" amb 119 apartaments. L'edifici de cinc pisos i urbanísticament molt expressiu, va ser erigit entre 1925 i 1926, sent Ella Briggs l'única responsable de planificar el gran complex residencial. Això la converteix en l'única arquitecta independent que va rebre un encàrrec de la ciutat de Viena a la dècada de 1920 durant l'era de la Viena Roja. A més d'ella, només una segona arquitecta, Margarete Schütte-Lihotzky, va participar en la planificació dels 199 arquitectes que van rebre encàrrecs, a l'Otto-Haas-Hof (1924) i a la Werkbundsiedlung (1932).

En els anys següents, va treballar a Berlín. Va poder realitzar un gran edifici residencial a Berlín-Mariendorf i cases unifamiliars a Kleinmachnow, Brandenburg. Quan els nacionalsocialistes van arribar al poder el 1933, a Ella Briggs, que era jueva, li va resultar difícil treballar. El 1936 va emigrar a Londres, on vivia el seu germà Fritz Baumfeld, i va començar a treballar com a arquitecta. El 1947 va rebre la ciutadania britànica i va ser acceptada com a membre del Royal Institute of British Architects RIBA aquest mateix any. Després de la mort del seu germà el 1953, es va

mudar a Enfield, Middlesex, on va morir el 1977, als 97 anys.

Bibliografia

Schorske, C.E. (1980) *Fin de siècle Vienna: politics and culture*. London: Weidenfeld and Nicolson

Schroll, Anton, et.al. (1911) *Die Groszstadt. Eine Studie Über Diese von Otto Wagner*, 1^a ed. Viena.

Trevisiol, Robert (1980) *Otto Wagner*. Bari: Laterza, Bari.

Weißmann, Helmut (2005) *In Wien erbaut. Lexikon der Wiener Architekten des 20. Jahrhunderts*. Viena.

Figures

Fig. 1. Hof- und Staatsdruckerei in Wien (1859) Pla bàsic de l'extensió de la ciutat de Viena. Font: Museu de Viena.

Fig. 2. Vista del sector de la Ringstrasse de Viena des de la Karlsplatz. Font: Arxiu autor.

Fig. 3. Leichsner, E. I Weixler, V. (1926). Vista aèria de la ciutat de Viena amb els projectes residencials municipals. Viena: Museu de Viena, no. 49676/1/1.

Fig. 4. Vista de la façana principal de la ReumannHof (Viena). Font: Arxiu Autor.

Fig. 5. Plànol de l'estructura urbana de la Gran Viena Pla bàsic de l'extensió de la ciutat de Viena. Font: Museu de Viena.

Fig. 6. Vista del Hofpavillon Hietzing d'Otto Wagner Wien Stadtbahn (U-Bahn (1900). Font: Arxiu autor.

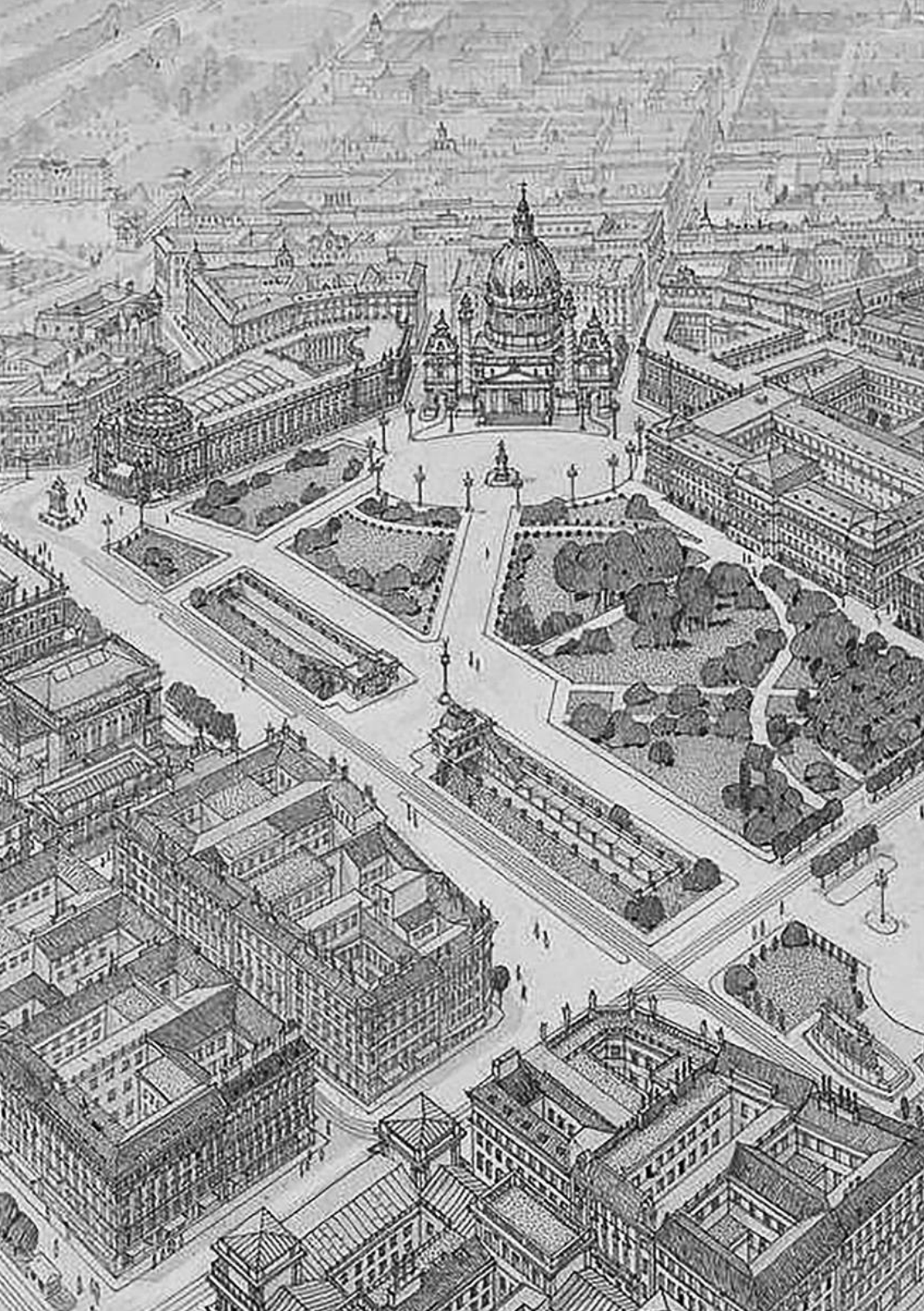
Fig. 7. Wagner, O. (1909) Pla de la proposta d'ordenació del

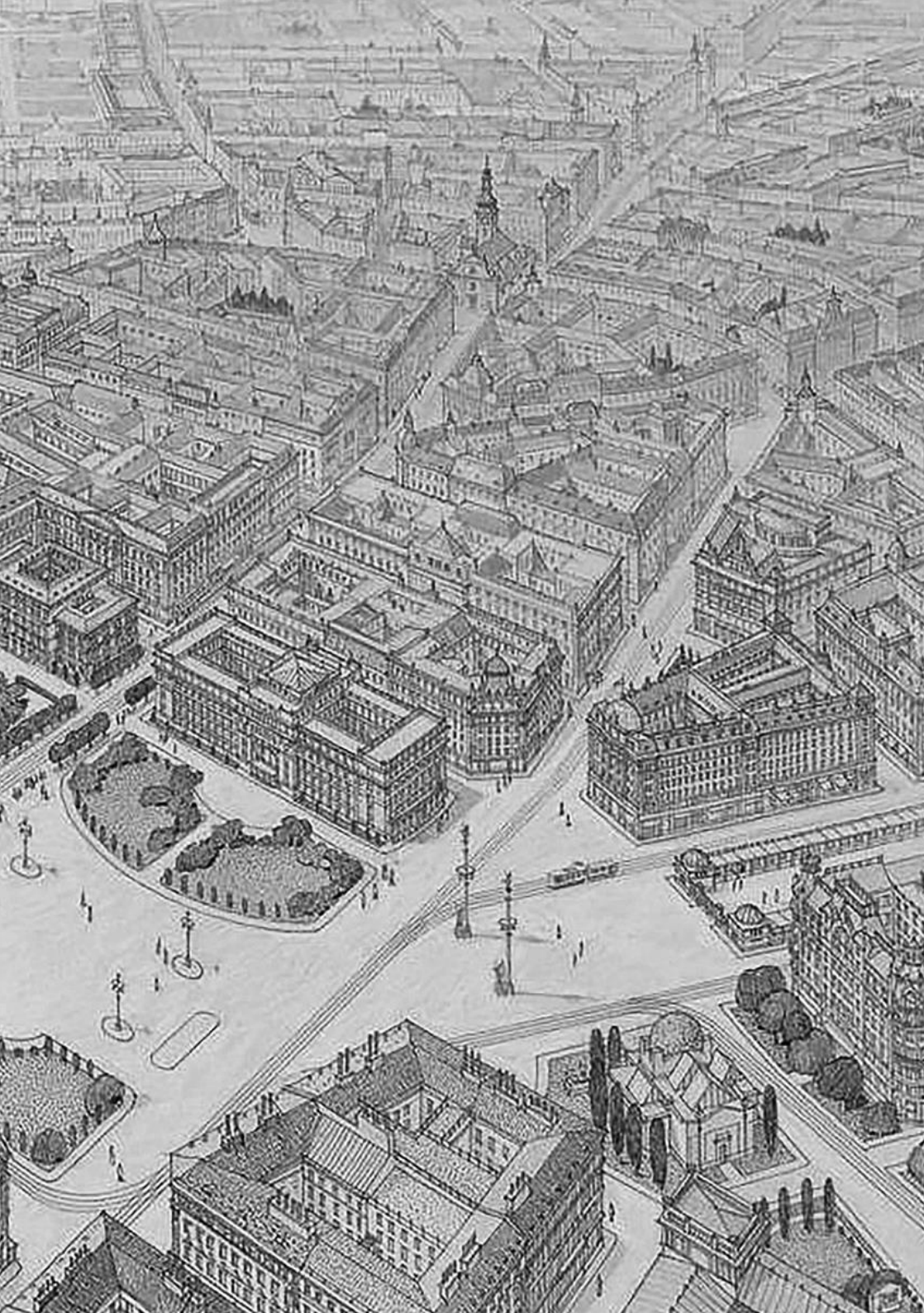
Districte XXII. Font: Die Groszstadt. Eine Studie Über Diese von Otto Wagner, 1^a ed.; Anton Schroll u. Komp: Viena, Àustria, 1911, pàg. 11.

Fig. 8. Pestalozzihof (1925-26) de Ella Briggs-Baumfeld, Viena,C. Zwingl Font: https://undiaunaarquitectura4.wordpress.com/2019/06/18/ella-briggs-1880-1977/04_briggs_ella-briggs_foto-del-pestalozzi-hof-1926-viena/

Fig. 9. Pestalozzihof (1925-26) de Ella Briggs-Baumfeld, Viena,C. Zwingl Font: https://undiaunaarquitectura4.wordpress.com/2019/06/18/ella-briggs-1880-1977/04_briggs_ella-briggs_foto-del-pestalozzi-hof-1926-viena/

Fig. 10. Wagner, O. (1909) Vista aèria del centre del futur Districte XXII de Viena. Font: Die Groszstadt. Eine Studie Über Diese von Otto Wagner, 1^a ed.; Anton Schroll u. Komp: Viena, Àustria, 1911, pàg. 14.27.

II Concurs de relats breus d'Urbanisme

A continuació es detallen les bases del II Concurs de relats breus d'urbanisme en el marc del curs Ciutat i Projecte residencial segles XX i XXI.

L'Objectiu pedagògic d'aquest exercici és, per una banda, introduir a l'estudiantat en la comprensió de conceptes urbanístics bàsics, i per altra banda, la millora de l'expressió escrita a través de la redacció d'un relat curt contextualitzat en una vista urbana anònima.

Enunciat

La Pràctica I del curs "Ciutat i Projecte residencial s. XX-XXI" edició 2022-23 de l'ETSAV de la Universitat Politècnica de Catalunya (UPC-BarcelonaTech) consisteix a redactar un relat fictici ambientat en la vista adjunta. Els relats hauran de redactar-se de manera individual i s'hauran d'ajustar al format proposat en aquestes bases: títol representatiu del contingut del relat i un màxim de 50 caràcters (espais inclosos). El relat ha de tenir una extensió total no superior a 300 paraules.

El títol i/o el cos del text hauran de contenir com a mínim quatre dels següents conceptes/elements de regulació urbanística desenvolupats al llarg del curs d'Urbanística II: pati interior d'illa, planta sotacoberta, alineació, parcel·la, façana, densitat, bulevard i plaça.

La temàtica del relat és lliure però no ha de ser en cap cas una descripció de la vista ni un text de caràcter tècnic. Cal observar amb atenció la imatge i reconèixer cadascun dels conceptes urbanístics per tal que els termes proposats estiguin integrats en el relat d'una manera adequada.

Criteris d'avaluació

Format: L'estudiant/a s'ajusta al format d'entrega i a l'extensió màxima de 300 paraules fixades en l'enunciat.

Conceptes: L'estudiant/a fa un ús adequat de la terminologia urbanística suggerida en la pràctica.

Expressió escrita: L'estudiant/a redacta de manera adequada fent un ús correcte del llenguatge pel que fa a la construcció gramatical i l'estructura del relat.

Originalitat: L'estudiant/a elabora un text original en el que els esdeveniments estan contextualitzats en la vista proposada.

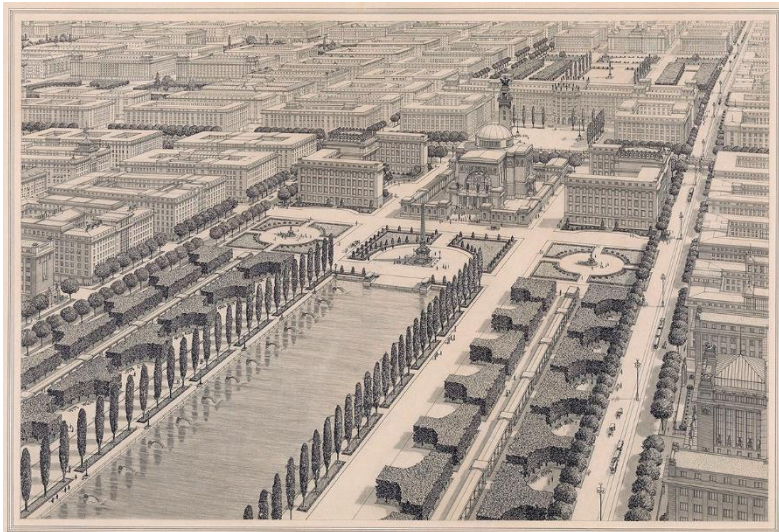
Jurat del Concurs

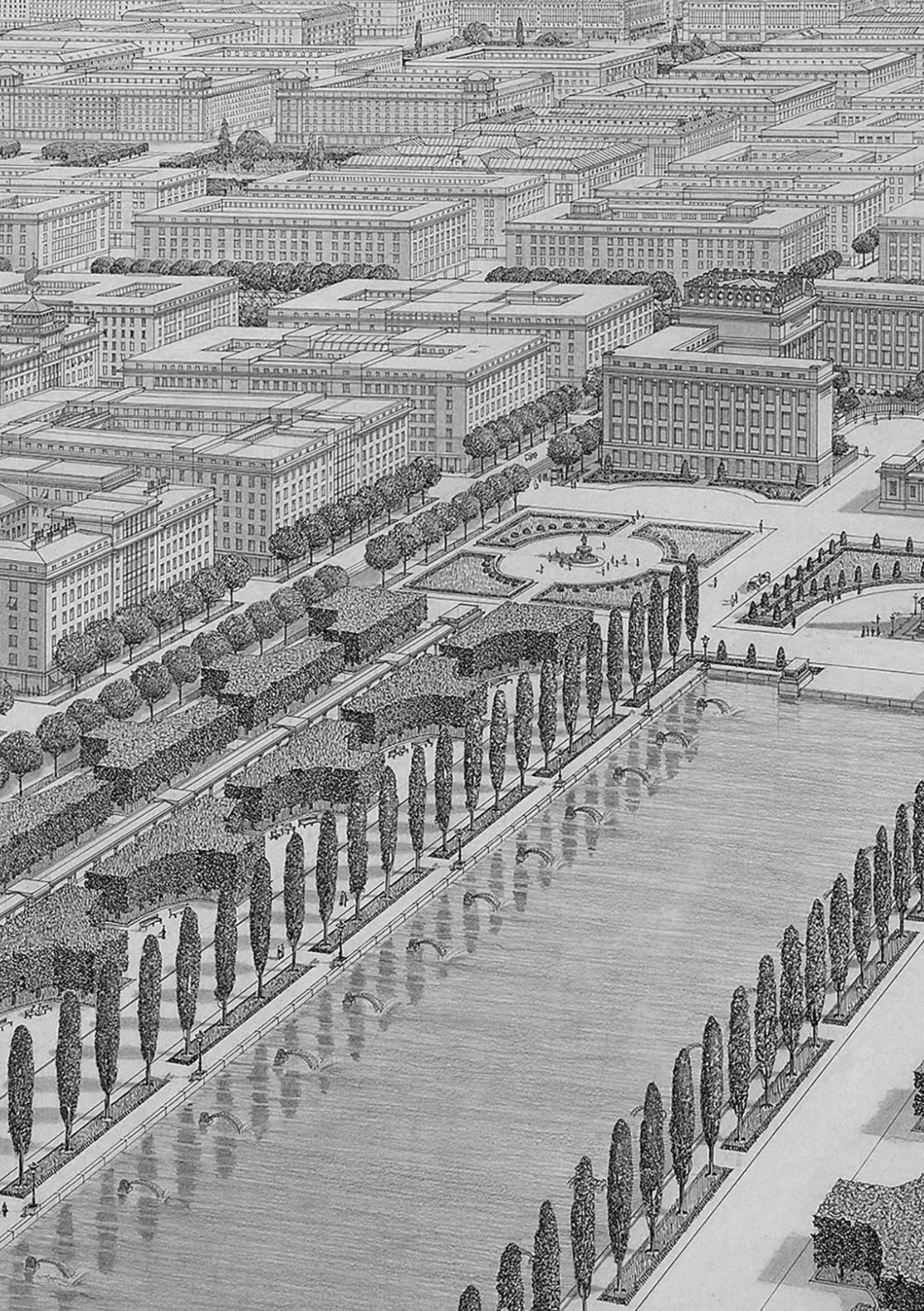
Han format part del jurat d'aquesta edició les professores:

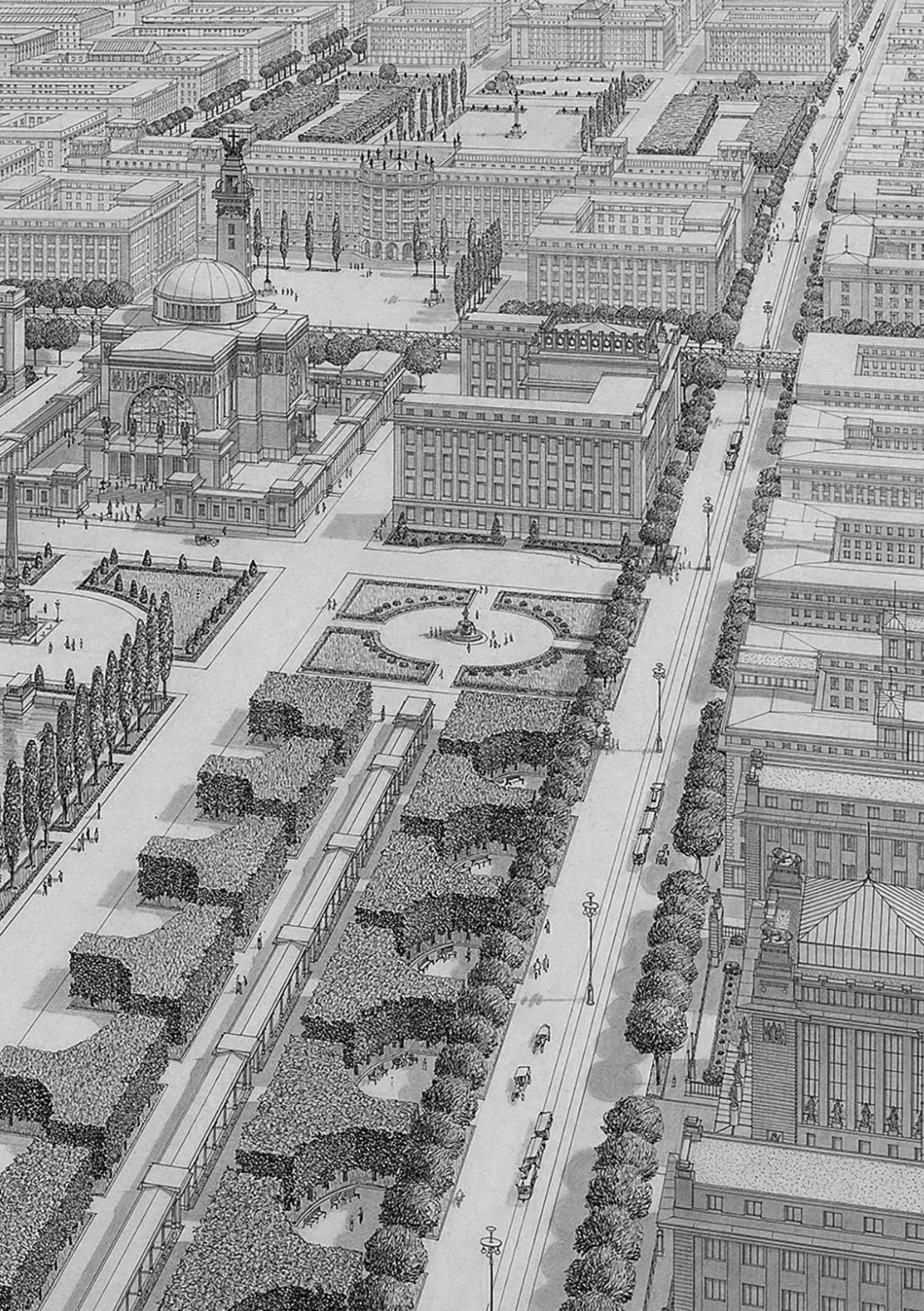
Isabel Castiñeira Palou (DUOT-UPC)

Melisa Pesoa Marcilla (DUOT-UPC)

Inés Aquilué Junyeny (DUOT-UPC)

Una debat de camí a l'òpera

Larrosa Gómez, Max (1er Premi)

És un dissabte al vespre qualsevol i tota la burgesia austríaca es troba als cafès dels bulevards a Viena. En concret, avui, a la terrassa enjardinada del *Cafè Siller*, a la plaça de l'emperador *Ferdinand* s'han reunit literaris i artistes com Karl Kraus, Ludwig Wittgenstein, o l'arquitecte Adolf Loos, que els acompanyarà més tard a escoltar Tosca, de Puccini, a l'òpera estatal.

Entre rialles comença un debat sobre l'actualitat de la ciutat, i apareix al cafè Otto Wagner, que havia estat professor i amic de Loos, i s'introdueix a la conversa protestant sobre la mala gestió del tramvia i la sobre població de la ciutat.

- *“No entenc com no hi ha més trens a aquesta ciutat!
Som la ciutat més densa de l'imperi i es gestiona com
Praga, a 300 kilòmetres d'aquí!”*

La resta d'intel·lectuals riuen i responen:

- *“Otto, hem de canviar Viena, la secessió serà real i amb el temps serem la revolució d’Europa.”*

La conversa segueix i Loos parla d’un viatge que ha fet recentment a París, i exposa la seva visió de l’arquitectura parisenca. Creu que Viena va per bon camí, però ell s’ha enamorat de les **façanes** parisenques, dels seus bulevards i dels seus apartaments. Comenta que ha viscut durant tres mesos a un àtic **sota coberta** d’un edifici als Camps Elisis. Wittgenstein l’interromp i es posiciona completament en contra de l’arquitectura francesa, creu que allà la seva ment no és lliure i es troba reclosa com si es tractés de classe baixa.

Finalment, tots es dirigeixen cap al teatre i encara conversen fins que comença l’obra. Durant els intermedis els homes es reuneixen a les sales per continuar debatent sobre el futur de Viena i la seva visió de la vida, l’arquitectura o la pintura. La majoria d’ells es tornaran a trobar demà al cafè, on tornaran a conversar i recorreran els carrers i **bulevards** fins a arribar al parc del Danubi, on seuran a un altre cafè.

A través del lente

Bertheau Garay, Sofia (2on Premi)

Girando la pequeña rueda en la parte superior de la cámara con las letras casi irreconocibles que escriben “off”, “on”. Absorto en el lugar, en las sensaciones que genera, en los usuarios que habitan el espacio, se observa. Ahí, el punto focal en el centro de la **plaza**, un símbolo vertical de congregación, ese que te confirma que ahí es el lugar. Ese elemento que aporta cierta familiaridad al verlo, algo que asegura que la ruta preestablecida por la que se va es la correcta.

Moviendo no solamente la ubicación de la cámara en respuesta a la escala humana, a la altura del ojo, pero generando líneas imaginarias en respuesta al entorno. Puntos de fuga que siguen la pauta que establece la **alineación** edificada.

Pero es esa posesión en movimiento, el espacio exterior que está definido por los elementos tanto naturales como edificados que establecen un principio y un fin del paseo que se toma por el **bulevar**. Ese trayecto que lleva de un aquí a un posible allí, si se

sigue por lo que se ve como la manera correcta de transitar el espacio.

Y así al enfocar con la parte frontal de la cámara hacia un orden preestablecido entre **parcelas**, zonas verdes, edificios omnipotentes y el agua que los refleja, "click". En un segundo capturado, un momento de la vida, una captura del flujo de movimiento. Una simple imagen que encapsula y vuelve eterna al mismo tiempo la ciudad.

Tornar a casa

Conte Chacon, Judit (3er Premi)

Fa uns vint anys els seus pares van abandonar la ciutat a la recerca d'unes millors condicions de vida. La Viena de llavors no era la que recorre ell avui dia, les pèssimes condicions de vida van obligar-los a deixar tot el que coneixien enrere, i avui, després d'aquests llargs i dolorosos anys separats del que algun dia havia estat la seva llar, en Franz es retroba amb la seva família.

Està nerviós. Cada dia recorre els mateixos carrers rectes i paral·lels, transportant vienesos de dalt a baix i de dreta a esquerra. Avui, però, aquest trajecte esdevé el més important en anys.

La retrobada és emocionant, però el que més il·lusió li genera a en Franz és ensenyar als seus pares els canvis tan substancials que ha patit la ciutat aquests darrers anys, perquè des de fa vint anys l'únic que desitja és que hi tornin.

Pugen al carruatge i comença a conduir a través de la nova Viena. Content, no pot parar d'assenyalar per la finestra com **l'alineació**

perfecta dels edificis estructura tota la ciutat fins a arribar al **bulevard** que espaiós i lluminós contrasta amb l'infinit de les **façanes** que s'estructuren paral·leles al seu voltant. Continuen el seu camí pel **bulevard** i arriben a una intersecció on dos carrers es creuen. Aquí, les voreres s'eixamplen i els edificis s'inclinen enrere, creant una **plaça** on la gent, contenta, hi passa l'estona.

Mira enrere, i veu com brillen els ulls de sa mare, emocionada i fascinada en veure la qualitat dels espais que ella mai havia pogut gaudir. El pare, en canvi, es mostra desconfiat. La imatge visible de la ciutat l'intriga, no entén com la **densitat** edificada que observa pot significar una millora de les condicions en les quals, malauradament, ell va haver de viure. En Franz no tarda a fer-li saber que, aquests blocs monolítics que veu tenen com a cor un **pati d'illa** que, a més de reduir aquesta **densitat** de població, actuen com a un element primordial a l'hora de millorar la qualitat de vida d'aquells, que com ell, hi viuen. El trajecte acaba, però espera que la visita torni a casa.

Racones d'oportunitat enmig d'una gran ciutat

del Cerro Llaberia, Marta (Menció Especial)

Era una tarda de primavera a la Viena del segle XIX, on els amics Àlex, Hans i Marie passejaven pel carrer intentant trobar un lloc per gaudir de la tranquil·litat de la tarda. Però les àmplies avingudes i els **bulevards** no els donaven la intimitat que buscaven.

Caminant sense rumb, van arribar a una illa del barri que no coneixien i van descobrir un petit **pati interior** amb una casa antiga amb una **façana** decadent. El pati estava tancat i aparentment abandonat, però la curiositat els va portar a investigar. Van trobar una finestra entreoberta que els va permetre entrar a la casa i al pati. Era un petit espai ple de vegetació, un oasi de tranquil·litat al mig de la ciutat. No estaven acostumats a trobar espais així, i l'atmosfera d'aquell lloc els va atrapar.

Van començar a fer-se càrrec del pati, netejant-lo i adornant-lo amb plantes i flors. L'Àlex va descobrir una **planta sota coberta** on fer-se un petit taller d'artesanía, mentre que el Hans i la Marie van decorar una paret del pati amb un mural. A poc a poc, van

començar a passar-hi les tardes i van convertir el pati en el seu petit racó secret a la ciutat.

Amb el temps, van descobrir que el pati era considerat un dels secrets millor guardats de la ciutat, un lloc que només alguns privilegiats coneixien. Els amics van estar orgullosos de formar part d'aquella selecta llista, i van continuar visitant el pati durant molts anys, mantenint el seu secret ben guardat.

Per desgràcia, no van poder mantenir el seu petit paradís urbà per sempre. Amb el temps, els propietaris de l'illa van decidir desenvolupar-la, construint un edifici d'oficines modern i alt. Els amics van veure com el seu pati interior i els seus somnis eren destruïts per la maquinària de l'economia urbana. Un cop més, es trobaven perduts en una ciutat en què carrers, **places** i parcs els quedaven grans per fer les seves petites reunions diàries.

Missió missil

Rosell Cortadellas, Elisabet (Menció Especial)

Riiiiing...

Superman: Hola, Superman a la parla.

OTAN: Mr. Superman, aquí la OTAN, missió urgent! Amenaça de missil sobre alguna ciutat europea.

Superman: Alguna coordenada?

OTAN: L'amença recau sobre la ciutat més senyorial i verda d'Europa. Hi ha una església cristiana (amb una creu a dalt del campanar), enllumenat als carrers i vehicles de tracció no animal tipus tranvía amb vies.

Superman: D'acord, em trobo sobrevolant al Nord d'Europa. Visualitzo una ciutat amb espais naturals: grans extensions de zones verdes, parcs, jardins de roses, grans superfícies de gespa i avingudes arbrades. Tots els edificis són grans i semblen més aviat d'ús públic (ministeris, departaments estatals...) però no tenen ni una sola xemeneia!

Alguna altra pista?

OTAN: Si, hi ha un detall important: el missil té per objectiu un obelisc!

Superman: Visualitzo una ciutat amb un monument com el que descrius, diviso grans densitats d'edificis perfectament alineats en **parcel·les** disposades geomètricament amb patis d'interior d'illa. Ara sobrevolo un riu vorejat per passeigs omnipotents i enmig del bullici surten com artèries de grans **bulevards** i **places**.

OTAN: Sense subte és Viena! Detingui el missil Mr. Superman!

Superman: Els meus super poders seran un regal per aquesta ciutat d'arquitectura imponent. Aturaré el missil abans no sigui tard.

OTAN: Gràcies Mr Superman, missió complerta!

El pati dels secrets

Vilagran de Santiago, Cloe (Menció Especial)

En el cor del barri de Mariahilf de Viena, s'amagava un petit **pati interior d'illa**, rodejat per edificis d'època amb **façanes** ornades. En el seu interior, les **plantes sota cobertes** dels edificis lluitaven per obrir-se camí cap al cel, creant un paisatge verd que contrastava amb el gris de la ciutat.

En aquell pati, la gent del barri es reunia per compartir secrets i somnis, protegits de l'**alineació** de les **façanes** i de la **densitat** dels carrers. Allà es respirava la calma dels espais oberts i es construïen llaços entre veïnes, que algunes es coneixien des de feia anys, però d'altres feia més poc que havien tingut la sort de descobrir aquell oasi.

Una nit, el pati va ser l'escenari d'una trobada inesperada. Un grup de joves artistes va arribar per transformar el lloc amb les seves pintures i escultures, creant un espai de creativitat i de llibertat dins de la ciutat.

El **bulevard** que es veia des del pati va ser el punt de partida per

a un projecte intrèpid: convertir la **plaça** propera en un centre d'art urbà, que animaria el barri i atrauria gent de tot arreu. La parcel·la buida es va convertir en un espai de vida i de cultura, on la gent podia gaudir de la bellesa dels edificis històrics i de la innovació de les noves artistes.

Avui en dia, el pati dels secrets és un lloc de referència tant per a la gent del barri com per a la gent de Viena, que busquen la seva dosi de llibertat enmig de la ciutat. El seu èxit ha estat gràcies a la combinació dels elements clàssics de regulació urbanística i la creativitat de les artistes que van decidir transformar la ciutat.

L' illa creativa en el cor de Viena

Abrines Fernández, Aina Victòria

Al cor de la ciutat de Viena, hi havia una illa urbana envoltada d'importants edificis de façanes neoclàssiques. A l'interior de l'illa, s'obria un pati interior ple de vida i activitat. Allà, els residents dels edificis propers es reunien per parlar, jugar i prendre el sol.

En un dels edificis, a la **planta sota coberta**, hi vivia un jove artista anomenat Arnau. Havia convertit el seu petit apartament en un oasi creatiu, amb els seus llenços, pinzells i música sempre presents. L'ambient vibrant i la història cultural rica de Viena eren una font constant d'inspiració per a ell. Des de la seva petita finestra a la planta sota coberta, podia veure la ciutat estenent-se als seus peus, amb els carrers ordenats i els edificis majestuosos.

L'alineació dels edificis i la parcel·la uniforme feien una sensació d'ordre i cohesió al carrer, mentre que les façanes dels edificis estaven adornades amb detalls ornamentals únics que les feien destacar.

Tot i la densitat de població a la zona, l'amplitud del **bulevard**

que envoltava l'illa urbana permetia als vianants caminar amb comoditat i seguretat.

En una de les cantonades de l'illa, hi havia una **plaça** animada i vibrant, plena de gent gaudint de l'ambient i la bellesa del seu entorn. Arnau sovint s'hi asseia amb la llibreta de dibuix, capturant l'essència de la ciutat als seus esbossos.

Tot i que les regulacions urbanístiques del pla d'Otto Wagner podien semblar restrictives al principi, a la pràctica havien creat una comunitat pròspera i vibrant que continuava prosperant i evolucionant amb el temps. L'illa urbana havia esdevingut un lloc especial, un refugi creatiu al cor de la ciutat, on la vida urbana es fusionava amb la natura i la cultura.

Diari de teràpia, 4 gener 1897

Agostini Crespí, Sebastià

Fa dos dies que sóc aquí. El dia que vaig arribar no vaig tenir el valor de sortir de l'apartament, però ahir ja vaig poder fer un petit tast del que és aquesta nova ciutat. Viena és molt diferent de casa, però començo a veure perquè el Dr. Becker m'ha recomanat que hi vingui una temporada.

Durant el trajecte en carruatge em va donar la sensació que no s'acabava mai, que d'alguna manera tenia una **alineació** infinita de carrers i illes iguals entre sí, i tot i que al principi em va començar a espantar, vaig veure com precisament era el que m'havia d'ajudar a superar el que el doctor va anomenar apeirofòbia. Va dir que havia de servir com a teràpia de xoc per afrontar aquesta por irracional a l'infinit.

Després d'això, encara no em vaig veure capaç d'afrontar-me a la ciutat, de forma que després de menjar vaig optar per sortir al **pati interior de l'illa** on dona la meva nova residència temporal. Tot i que el verd i la vegetació ajudaven a donar vida a aquell

reduït espai no era prou com per voler-s'hi estar per tal d'evadir-se de les quatre parets de l'apartament, de forma que ahir em vaig obligar a donar una volta pel barri.

L'apartament queda pràcticament al costat d'un dels espaiosos **bulevards** del centre, però els problemes van començar a fer-se notar poc després, quan vaig girar per una de les vies secundàries. Aquí va ser quan em va venir al cap el segon diagnòstic del Dr. Becker, que incloïa un començament del trastorn de la tripofòbia (per al patró o la repetició), especialment quan vaig centrar la vista en les **façanes** dels edificis que envoltaven els carrers. Tenien un aspecte modern i al mateix temps sobri, però eren tots còpies l'un de l'altre, alineats de tal forma que semblava que les fileres de finestres i balcons no tenien fi. La vista es perdia en l'horitzó sense arribar a distingir-ne un canvi en la direcció, ja que tota l'estructura era marcada per una ortogonalitat excessiva.

Després de girar per alguns dels carrers adjacents, em vaig notar com augmentava la sensació de pànic de forma incontrolable davant d'aquella **densitat** d'elements repetitius i edificis i vies indistingibles. No vaig poder evitar tornar el més ràpid possible.

Tot i així no em sembla un mal començament.

Demà serà un dia nou.

La vegetació com a eina aïllant als bulevards

Amorós de Miguel, Silvia

Miro el rellotge i me n'adono de que porto una hora i quart passejant pel mateix **bulevard** i encara no he vist un racó igual. De moment, podria dir sens dubte que aquest és el millor que he vist en tot Viena, i això que vinc del Palau Balverde, el qual, encara que també té molta vegetació, tota ella està en una espècie de "dues dimensions" ja que pràcticament no s'eleva del terra. A diferència, aquest **pati interior d'illa** es caracteritza per la seva vegetació en tres dimensions.

El que vull dir amb això ve a ser que no és tan sols una catifa d'herba, sinó que l'**alineació** de la seva vegetació està tota elevada en forma d'arbres o arbustos amb diferents figures, provocant alguns retranquejos entre ells que creen espais més íntims amb bancs, per exemple. Tot això, juntament amb el llac que es troba al mig de la **plaça**, entre dues línies d'arbres, provoca que es converteixi tot conjuntament en un espai molt més natural, agradable i viu.

Un altre efecte de la quantitat de vegetació del **pati** seria la poca visibilitat que li dona als edificis de les **parcel·les** dels seus laterals. Al ser la vegetació tant elevada, les **façanes** pràcticament no es veuen des de la vista d'una persona darrere tot aquest verd, cosa que li treu importància que no hauria de treure. A més a més, aquesta altura de la vegetació també provoca una barrera tant acústica com visual entre el **pati interior d'illa** i els carrers i carreteres de l'exterior, que passen pels laterals.

Com a paisatgista professional, per mi aquest **bulevard** no és un simple **pati interior d'illa**, sinó que té molt més darrere i per això s'ha convertit en un dels primers de la meua llista de referències.

El alfil

Anton, Arnswald

Caminé por las calles sin rumbo fijo. Las fachadas, que siempre se ven iguales, pasaron volando a mi lado. Calle por calle, cuadra por cuadra, seguí corriendo. A veces a la izquierda, a veces a la derecha, sin sistema. Las ventanas y puertas que siempre fueron las mismas comenzaron a fusionarse. De vez en cuando tenía que evitar a las personas que estaban de pie en la acera charlando o simplemente caminando demasiado despacio. Odio a la gente que camina despacio. Al igual que las **fachadas**, los rostros de la gente se difuminaban en una masa que siempre tenía el mismo aspecto. De vez en cuando escuchaba un grito para ver por dónde corría. Pero no me importaba. Solo tenía que seguir adelante. No sé exactamente por qué. La repetición me enferma. Tengo que seguir, y seguir. Escapa del mismo tablero de ajedrez. De repente vi un destello verde en el horizonte. Un árbol. Me gustan los árboles. Son algo natural, algo asimétrico, exactamente lo que me estaba perdiendo en Viena hasta este momento. Reuní mis últimas reservas de energía y decidí iniciar

un último sprint. Me acerqué más y más a él, casi podía escuchar el susurro de sus hojas. A medida que me acercaba, de repente me di cuenta de que había muchos más árboles aquí. Sin embargo, algo estaba mal con ellos. Todos los árboles tenían casi la misma altura y las copas de los árboles, que por lo demás eran tan magníficas, formaban bolas circulares. Los arbustos detrás también se parecían más a un cubo que a algo que había crecido naturalmente. Tengo que salir de aquí. Inmediatamente. Di media vuelta y volví a correr.

A New Vision For Urban Planning

Basdeki, Zoi

Otto Wanger had always been fascinated by the potential of urban planning. He knew that a well-designed city could have a profound impact on the lives of its inhabitants. So, when he was asked to create a vision for District XXII of Vienna, he jumped at the opportunity.

Wanger spent months studying the site, analyzing its topography, and researching the needs of the community. He knew that he wanted to create a space that was both functional and beautiful, with an **alignment** that would optimize the use of sunlight and wind.

The **plot** he was given was vast, and Wanger realized that he could create something truly extraordinary. He designed a central **boulevard** that would run through the heart of the district, flanked by carefully designed green spaces and public **squares**. The **facades** of the buildings lining the boulevard would be made of glass, allowing natural light to flood into the space and giving it a

sense of openness and transparency.

But Wanger's vision didn't stop there. He also paid careful attention to the **density** of the district, ensuring that there would be enough space for residents to live, work, and play without feeling cramped. He designed a variety of housing options, from spacious apartments to cozy townhouses, to accommodate a diverse range of needs.

Finally, Wanger turned his attention to the public squares. He knew that these spaces would be the heart of the district, and he wanted to create something truly special. He designed a large central square with a stunning fountain as its centerpiece, surrounded by shops, cafes, and restaurants. It was a place where residents could gather, socialize, and enjoy the beauty of their surroundings.

When Wanger's plan for District XXII was unveiled, it was met with widespread acclaim. People marveled at the alignment of the buildings, the beauty of the public squares, and the overall sense of harmony and balance that permeated the space. It was a true testament to the power of urban planning, and Otto Wanger had created something truly remarkable.

Descobrint un nou món

Bosch Gorgues, Jordi

A principis de la dècada de 1900, Viena era una ciutat plena d'energia artística i intel·lectual. Era una època en què la ciutat estava a l'avantguarda de la innovació cultural, un centre neuràlgic per a alguns dels més grans pensadors i creatius de l'època.

Un dia, enmig de tota aquesta emoció, una jove anomenada Marie va sortir a passejar pel Ringstrasse, el **bulevard** més important de Viena. Acabava d'arribar del camp i tenia moltes ganes de submergir-se en l'ambient vibrant de la ciutat. Entre carrerons ondulats, Marie va quedar captivada per la impressionant arquitectura i els sons de la música que sorgia dels nombrosos cafès i sales. Sentia una sensació d'excitació i llibertat que mai abans havia experimentat.

Durant les següents setmanes, Marie va explorar la ciutat, va assistir a concerts i exposicions, va passejar per tots els parcs i fins i tot es va animar a dibuixar per primera vegada, la ciutat tenia alguna cosa que la captivava. A tot arreu on anava, li cridava

l'atenció la creativitat i la passió sense límits que semblaven transmetre tots els racons de Viena.

Va ser una trobada particular que es quedaria amb Marie per sempre. Un dia, mentre passejava per un parc, va conèixer un jove anomenat Franz, era arquitecte i ell va introduir Marie a un món que ja havia començat a descobrir però que fins feia unes setmanes, mai havia sabut que existia. Semblava que les **places** i les **façanes** de l'arquitectura vienesa havien estat fetes per ella. Jugaven entre carrers minúsculs i tènueament il·luminats, fins i tot en **patis interiors d'illa**, on acabaven presenciant històries que només ells podien gaudir.

Un canvi de paradigma

Bosch Jerez, Toni

Quan era petit, m'encantava anar a casa del meu avi sobretot per les històries i vivències que m'explicava de la seva joventut. Recordo que la que més m'agradava era de quan es va independitzar.

Després de molts anys d'estalvi vivint amb els seus pares al poble i diverses amenaces d'expulsar-lo de casa, finalment es va poder permetre un apartament a la gran ciutat de Viena, en concret a la zona dels **bulevards**, on sempre havia volgut viure. Aquella zona de Viena sempre li havia agradat sobretot pel veure la gent passejar per l'avinguda després d'una intensa jornada de feina. Aquell aire li donava vida.

Potser el contrast entre com es veia la ciutat des del carrer i des dels patis interiors d'illa va ser el que més el va impactar de la gran ciutat. Afirmava que semblaven dues ciutats diferents. Des del carrer aquestes dues parets de **façanes alineades** i el passeig amb aigua entre mig el feien recordar les grans parets de pedra

que flanquejaven el riu vora del seu poble natal.

Des de l'interior del pis però tot era diferent. Pels finestrals del menjador podia veure el **pati interior d'illa** i explicava una sensació d'estar en el pati d'una presó, un lloc de dimensions més reduïdes que l'exterior, amb volums grans i densos al seu voltant que aportaven un flux variant de gent cap a la **plaça** de l'interior d'illa com també a les balconades interiors. La vista asfixiant d'edificis tan **densos** i tan a prop s'allunyava de la imatge a la qual estava acostumat de grans extensions de camps entre cases.

Al cap d'uns anys però, tot i la millora en la qualitat de vida a la gran ciutat va acabar tornant al seu poble natal però Viena quedaria en el seu record.

Una Viena reivindicativa

Brill Beltrame, Felipe

Es primero de mayo en la ciudad de Viena y se celebra el Día del Trabajador. A modo de reivindicación social, las calles se llenan de las voces de los ciudadanos, y como no, mi voz nunca está ausente.

Me he levantado escuchando los bombos y cantos que las primeras agrupaciones hacen en dirección a la **plaza** de las Manos Unidas. De un brinco me he asomado a la ventana y mirando a lo lejos veo como la gente que vive en las **plantas bajo cubierta** cuelgan de sus ventanas pancartas que al caer producen un fuerte ruido.

Al salir del edificio, de tanta **densidad** de gente que había, se estaba colapsando la calle y para poder ver lo que estaba ocurriendo, me he subido a una farola. Pero en vez de observar lo que estaba interrumpiendo el flujo, me he quedado embozado viendo como la **alineación** de las manzanas proyecta una visión infinita de miles de personas que tiñen las calles de la ciudad.

Para ir más rápido, me he desviado hacia el **bulevar** que es más amplio y te lleva directo a la plaza. Además, me encanta ver el verde de la ciudad y nunca va de más acercarse al estanque para ver los cisnes.

Ya casi llegando, veo un grafiti en una **fachada**. Una acción irrespetuosa y desubicada que siempre me entristece. A un lateral de la plaza hay una protesta dentro de la **parcela** donde estaba la antigua oficina de *Billa*, reclamando nuevos puestos de trabajo.

Al llegar a casa, me he quedado conversando con un vecino en la ventana que da al **patio de interior de manzana**. Tanto hemos hablado, que hemos acabado haciendo un brindis en el bar de abajo, cerrando de la mejor manera un día como este. *iProst!*

La meva ciutat

Búrdalo Alvarez, Eloi

Caminava pels carrers bulliciosos, feia anys que no trepitjava la ciutat. La mort sobtada de la meva avia em va fer agafar un vol el més ràpid possible. Passejant pel **bulevard** em vaig adonar que les **façanes** es veien molt diferents al que jo recordava; el que una vegada em van semblar edificis majestuosos que guarien i a l'hora donaven la benvinguda als seus residents avui els veia amenaçants i freds.

Un gran xivarri i música provenia d'una de les **plantes sota coberta** d'un dels edificis adjacents, grups de turistes s'amuntegaven a la vorera, un gran hotel s'alçava a la parcel·la que abans havia estat una plaça on els nens jugaven mentre avis i pares xerraven i s'explicaven el seu dia a dia. Estava clar que la ciutat no era la mateixa que jo tenia en la memòria dels meus dies d'infantesa, els llargs estius que passava a casa dels avis, les passejades per parcs i els berenars al forn de la Maria. Avui, molts negocis locals mantenien la persiana abaixada en detriment de nous establiments enfocats al públic que visitava la ciutat.

Vaig girar per una passera que conduïa a un **pati interior d'illa** que semblava més tranquil. Allà hi havia un grup de veïns d'avançada edat, i un parell de nens que jugaven. Vaig reconèixer a la Carme, havia estat una gran amiga de la meva avia. Va saludar-me efusivament i vam estar parlant de la nostra vida i de velles amistats; ella, compungida, em va dir que molts havien marxat de la ciutat o s'havien mogut a les afores, que al seu bloc molts pisos romanien buits o com a apartaments turístics i que de veïns només en quedaven uns quants.

Es ponía el sol i s'amagava entre la **densitat** d'edificis. De tornada a casa enmig del xivarri i el trànsit vaig adonar-me que aquella ja no era la meva ciutat.

El paseo de todos los días

Cadilhac Lafuente, Anna

El reloj anunció la medianoche. Abrí la puerta de casa después de un largo día de trabajo. Era viernes y necesitaba por encima de todo unas horas de sueño que repararan mi cansancio. De repente apareció él. Se movía nervioso, mirándome con sus grandes ojos marrones. La nota en la nevera me acabó de confirmar lo que más me temía. “Cariño, me voy a cenar con las chicas. No olvides sacar a Nala”.

Alcancé el **bulevar** iluminado y casi desierto, recordando el día en que decidimos adoptar a Nala en nuestras vidas. Andaba a paso ligero, intentando distraerme del frío mientras caminaba por las repetitivas **fachadas** que tan de memoria me sabía gracias a las reiteradas paradas de Nala.

Acabé el paseo recorriendo el ancho paseo rodeado de árboles perfectamente **alineados**. De haber recordado este camino tan largo, hubiese cogido un atajo atravesando la **plaza** central.

Después de cumplir con mis obligaciones por fin ya puedo recuperar el sueño perdido.

En segons

Castro Carranza, Yireh Oliveth

I de sobte la tranquil·litat que sentia desapareix a causa dels crits. Desorientada miro el meu entorn: **façanes** esfondrades, gent corrent, nens plorant, joves buscant els seus familiars, i jo sense poder entendre res. A poc a poc recupero la consciència i reaccio. La guerra que tant temíem que arribés, ha arribat i és inevitable. Començo a córrer sense rumb, només sé que he de sortir d'aquí. Comencen a sonar sirenes d'evacuació i els meus peus corren a més velocitat, arribo a la plaça central i l'enrenou és pitjor, aquí ha estat el cop central. He d'aturar-me un moment i veure com una guerra ha destrossat tota la bellesa d'aquesta ciutat, tot allò que feia que em brillessin els ulls cada matí quan passava per aquí ja no hi és, ho han destruït. La **densitat** de la **plaça** comença a disminuir, ja gairebé no queden civils, les forces militars s'han encarregat de deixar la plaça buida. Decideixo reprendre la meva fugida, he d'arribar a casa meva, que es troba a les afores, segueixo l'alineació de les cases i arribo a casa meva, però no puc evitar com els camps han quedat reduïts

a cendra, no puc evitar que em saltin les llàgrimes de tristesa i dolor.

La mirada rural de la ciutat

Cebollero Buira, Ariadna

El sol brillava sense pietat i escalfava aquell primer matí d'estiu. Havia arribat el moment que més havia temut. Avançava atònita amb tot el que s'obria pas davant meu. Angles rectes a totes les cantonades, una completa al·literació de finestres en façana... A mesura que caminava era menys capaç de comprendre el que els meus ulls veien. Com pot ser que en aquesta **parcel·la** on jo puc conrear no massa més de 1000 kg de patates, hi visqui tanta gent. Tothom vesteix igual, tothom camina mirant el seu camí i sense saludar als que passen pel costat i sembla que ningú sàpiga què és somriure, normal, en aquest entorn a mi també em costaria. Quina l gica deu tenir aquesta gent? El seu cervell també deu ser quadriculat? Amb aquesta calor només tinc ganes de banyar-me al riu. Pregunto a un home on està el llac més proper, i tot i que em mira amb cara d'estranyar-se, m'assenyala la direcció. Tombo dos carrers i aparec al lloc més estrany que he vist mai. Sembla que hagin volgut categoritzar la vegetació per files, seguint la direcció del **bulevard** i desembocant a una

plaça de grans magnituds, òbviament endreçada. La poca varietat d'arbres que hi ha segueixen una perfecta **alineació**. No soc capaç d'entendre el que veuen els meus ulls. Per fi arribo a la zona central, envoltada d'arbres, on hi ha l'aigua i m'adono que ningú s'està banyant. La gent està suant, tothom es mor de calor, i ningú, absolutament ningú s'està mirant aquesta geomètrica bassa d'aigua que tenen al seu davant.

Decidida, em trec la roba i em llanço de cap a l'aigua. Tot seguit, comencen a sonar unes sirenes amb llum blava que venen en direcció a on soc. Em detenen. És ben bé que som espècies diferents, tot i viure al mateix planeta, els queda molt a aprendre del camp.

Solo sé que nada sé

Chocano Vasquez, Lucía Ines

Y en este momento fue que me di cuenta de lo placentera que es la vida y de que hay que apreciar cada mínimo e insignificante momento de ella. Como estar sentado en una esta banca, observando a las personas caminar, sabiendo que probablemente no estén viviendo en el presente y ni se percatan de la hermosa **plaza** que los rodea.

Me pregunto quién la habrá construido y planificado. ¿Por qué eligió hacerla tan simétrica y alineada? Y es que esa simetría no solo se ve en la **plaza**, sino también en las calles y manzanas que la rodean.

Me pregunto, si los arboles fueron planeados para que haya una cantidad exactamente igual en ambos lados, o si eso fue improvisación del momento. Me pregunto, ¿por qué se eligió esa forma geométrica para los arbustos? ¿Qué tiene de especial? ¿Por qué no eligió un triangulo o un cuadrado?

¿Esta persona sabía que esta **plaza** iba a ser la más concurrida

de la ciudad? Yo me imagino que sí. Probablemente para los que vivimos aquí no es tan impresionante como para los extranjeros, ya que pasamos muy seguido en nuestras rutinas cotidianas.

También me pregunto, si los dibujantes sentados en las bancas vienen por placer o por obligación a dibujar. Sea cual sea la respuesta, me encantaría poder ver esa **alineación** perfecta de la **plaza** en un dibujo.

Y es que esa **alineación** de la plaza también se ve reflejada en todo el alrededor. Todas las **fachadas** de los edificios tienen las ventanas alineadas y es muy interesante ya que uno puede entender el interior del edificio al observarlo desde afuera identificando los ejes.

Mientras uno mas observa, más va descubriendo. Y las dudas nunca desaparecerán, hay tanto que no sabemos y aun así disfrutamos de la vida. Por más que cuestione todo lo que veo y mi mente no pare de pensar, solo me veo como un hombre sentado en una banca observando su alrededor.

El camino a la grandiosidad de Viena

Cortés Pelaó, Albert

En la década del 1800, se preveía un gran crecimiento demográfico en la Capital de Austria, alcanzando la cuantiosa cifra de nada más y nada menos que de 8 millones de habitantes. A día de hoy, todos ya sabemos que esta predicción nunca se llegó a cumplir, ya que actualmente, ni siquiera todo el país alcanza a tener una población de 8 millones de habitantes. Aun así, Jayden Hofbauer no desaprovecharía la oportunidad de re diseñar la ciudad, ya que siempre había soñado con vivir cerca de un gran **bulevar** repleto de árboles hasta donde alcanzara la vista. Un ancho camino delimitado por la **alineación** de edificios a banda y banda y que este acabara en una **plaza** que representase la grandiosidad del país.

Hofbauer había sido siempre una persona humilde, pero en su interior estaba de acuerdo con una famosa cita de una mujer que nacería después de su muerte. “El lujo es una necesidad que empieza cuando acaba la necesidad”. Jayden lo interpretaría a su manera. Para el humilde urbanista, vivir en un edificio con un gran

patio interior de isla que albergara un árbol que transmitiera paz, era un gran lujo no valorado en aquella época, al igual que el hecho de ordenar las cosas, también los edificios.

Este sería su contribución a la sociedad, esta sería la huella que dejaría, al igual que otras muchas personas en el pasado, y muchas más en el futuro.

La belleza urbana de Viena

Cruz Pérez, Melanie Danae

La suave brisa vienesa acaricia sus semblantes, mientras los envuelve el amor y las artes, a Nicolás y Roxanna, envueltos en la hermosa ciudad.

La fachada de los edificios los seduce con elegancia, y la arquitectura es para ellos un deleite en abundancia, en cada esquina ven la **alineación** perfecta de la ciudad, un diseño que refleja la grandeza en cada propiedad.

En la **plaza** ortogonal, contemplan de forma horizontal, la perfecta simetría, y el aroma de un nuevo día.

Nicolas y Roxanna, dos almas afines, que en Viena encontraron su lugar, y entre el urbanismo y la belleza, vieron nacer su amor con grandeza.

El diseño urbano para ellos no es un desánimo, sino que muestra la armonía en cada espacio, y su alineación perfecta los guía, con la certeza de que su historia es divina.

Así, juntos, continuarán su camino, bajo el cielo de Viena, la ciudad monumental, siempre admirando la **fachada** de la ciudad, y su gran diseño reticular.

Capítulo I: *Llegada a la nueva ciudad*

Etxabe Otaegi, Iraide

22/03/1922

Querido diario:

Hoy ha sido mi primer día en la ciudad de Viena. La llegada a la estación de tren ha sido abrumadora, el gentío de transeúntes y el gélido viento me han dado la bienvenida a lo que espero que sea mi nuevo hogar.

*He andado entre calles amplias y rectilíneas hasta llegar a una inmensa plaza rodeada de altos edificios de majestuosas **fachadas**. Lo primero que he pensado es que no se parece nada al pueblo, he intentado calcular cuántas parcelas de cultivo cabrían en semejante extensión, pero rápidamente me he rendido. Me he colocado en frente de un pintoresco edificio y me ha deslumbrado el paisaje simétrico que me he encontrado. La vegetación estaba colocada en completa armonía con su entorno, tanto los edificios como los árboles parecen seguir una **alineación** que genera preciosos bulevares perpendiculares entre sí.*

*Después de un largo paseo he llegado a mi destino. Al llegar a la puerta he mirado alrededor con temor, pero rápidamente me he aliviado a notar el calor del interior. Tras un largo y estrecho pasillo he llegado a un **patio interior de manzana**, y aunque los altos edificios impedían que llegaran los rayos de sol, el lugar quedaba resguardado del viento.*

Es cierto que mi nueva casa no es una mansión, pero desde la ventana disfruto de unas vistas extensas de la ciudad. Por encima de los árboles las personas parecen hormigas y hacen que la ciudad parezca insignificante.

Pese a que echo de menos el pueblo, tengo el presentimiento de que la ciudad austriaca me acogerá de alguna manera con calor. Hoy empieza la que será probablemente la mayor aventura de mi vida.

Huye

Fernández Martín, Daniel

Andar cada vez era más costoso, a cada paso que daba sentía el peso de sus piernas con mayor intensidad, el miedo la estaba empezando a anular, a paralizar sus músculos lentamente. Hacía media hora que percibía la presencia de alguien detrás suyo, la estaban persiguiendo y cada vez se sentía más cerca.

El voluminoso vestido de color violeta que ceñía su cintura no la permitía huir lo suficientemente rápido como para salir airosa del peligro. El gran maletín que portaba con firmeza tampoco ayudaba en la situación, tenía que encontrar otra solución.

El **bulevar** por el que marchaba estaba repleto de gente a la que intentaba interpelar con su mirada pidiendo auxilio, sin embargo el rostro de las personas permanecía hierático, algunos incluso le devolvían una penetrante mirada de soslayo que aumentaba su terror.

Posó sus manos en el pecho y empezó a rezar mientras agilizaba el paso, necesitaba cobijarse, era impensable que en la **densa**

ciudad sólo hubiesen edificios impenetrables o grandes **plazas** en las que se hacía imposible perderse. A lo lejos vio un edificio con una especie de pórtico circular enmarcado por columnas en la **fachada**, en ella se podía leer tallado en piedra; “Museo nacional de ciencias naturales”, lo tuvo claro, se tenía que dirigir ahí.

Con la barbilla clavada en el pecho en un esfuerzo por escapar al desagradable viento y el frío pasó a toda prisa entre la gente con un destino evidente.

De pronto volvió en sí, llevaba rato ensoñando escenas en su cabeza, levantó la vista y vislumbro a lo lejos el monumental Museo nacional de ciencias naturales, entremedias una joven de aspecto ágil se encorvaba contra el viento que empujaba su abultado vestido violeta. Recobró todo sentido, era a ella a quien llevaba rato persiguiendo y a quien debía dar caza.

El futur de les pròximes ciutats

Fernández Pérez, Emma

Ella somiava volar, somiava poder desaparèixer per aquells jardins, els jardins de la seva infantesa. Aquella gran avinguda se li quedava petita, li semblava que les **façanes** dels edificis contigus l'escanyessin. Aquell lloc ja no era el que ella recordava i reconeixia.

La gran quantitat d'edificis que s'havien construït al voltant del seu palau generaven una gran **densitat** d'habitants, que cada dissabte es concentraven a la **plaça** del davant de casa seva per revoltar-se enfront de l'escassetat de drets que tenien i l'actitud dictatorial de la seva família.

La seva casa passava a convertir-se en un blocus, era la seva zona de confort, l'únic lloc on se sentia segura, ja que els jardins per on sempre havia passejat s'havien convertit en un lloc desconegut, plens de persones que no havia vist mai, persones que vivien en els edificis que tant odiava. Aquestes convertien els carrers en corredors, massificats fins al punt de no cabre

ni una agulla, carrers que generaven espais per la construcció d'edificis, edificis que generaven **alineacions** amb els carrers que et portaven fins al palau.

A ella li semblava que la construcció de tots aquells edificis es feien amb l'únic objectiu de confrontar el poder la seva família i el poble que hi viuria allà, però el que ella no entenia era que aquestes noves maneres de construir serien el futur de les pròximes ciutats.

Bohemis

Fernández Ríos, Hugo

Després de la pluja, el terra estava enfangat i el cel fosc. Només quedava una atmosfera densa i dos homes sense rumb. Un d'ells es recolzava en un arbre de la infinita fila que recorria el **bulevard**, mentre fixava la mirada en una casa amb un treballat mosaic a la façana, plantejant-se si era aquella on s'havien allotjat, o la que havien vist feia dos carrers.

D'una estibada de l'armilla, el seu company l'arrossegarà al centre del carrer. I rodejant-lo amb el braç ja tornaven a avançar caminant tortuosament,

-Va, estic segur que era aquí davant - li deia casi a crits l'home, obrint grotescament la boca, - estava al costat d'uns jardins

I casi alhora que reia contestava l'altre - després de quins? Són tots el mateix, la mateixa **plaça** un cop i un altre! Que estas segur que no ens hem passat?!

-No!! El que em sembla és que els austríacs només saben fer els

mateixos carrers allargats. Tu, que mai s'acaben!

- I ni un edifici canvia, totes les fotudes **façanes** iguals! Vols dir que no era el d'abans?

- Bah! No veus que son massa estirats els alemanys? Ni una línia se'ls hi pot escapar, fins i tot han de ser tots igual d'alts!- deia mentre dona un cop a l'esquena del company.

- Ep, però te tela, ehh?. Que estan tots perfectament **alineats**, ni un es passa de la ratlla! Són bons els enginyers germans.

- Sí, això del tramvia no està tampoc del tot malament.

-Ni tampoc l'Stroh!, reia orgullós i fortament mentre despertava algun dels veïns.

Els dos artistes seguien avançant mentre traçaven corbes erràtiques, una pluja fina tornava a caure en el carrer fosc i humit. Unes hores més tard el sol d'un dia de maig ja havia assecat el carrer on les senyoretetes amb grans barrets passejaven tranquil·lament entre edificis monumentals i els cotxes, símptoma de les grans innovacions, anaven amunt i avall.

Trobada (in)esperada

Gea Reina, Aina

El meu estimat Oliver,

A la fi he aconseguit la manera de poder trobar-nos a les meves estances. Després de passar les últimes nits en vetlla, he desenvolupat el pla que ens permetrà estar junts. Sense més dilació, procedeixo a descriure't el recorregut que hauràs de seguir.

El pròxim 18 de juliol, es durà a terme el ball de disfresses anual. Tot el palau estarà preparat per l'ocasió. La **plaça** del mercat estarà desbordada de botigues, carro mats i de ciutadania expectant; és allà on començarà la teva aventura.

Pujaràs als carros que porten la palla per als cavalls dels nobles; tapat el millor que puguis. Creuaràs així el **bulevard** sencer fins a arribar a les portes del palau. No baixis fins que no hagueu passat sota el primer pont.

Llavors, saltaràs del vehicle i et posaràs la capa. Et faràs passar

per part del servei de cuina. Un petit noi ros t'estarà esperant amb uns cànirs de vi. Aquests seran el teu salconduit per entrar a l'edifici.

Així, recorreràs tot el soterrani fins a unes escales de cargol, les quals hauràs de pujar fins a dalt de tot. Un cop a **sota coberta**, trobaràs que la segona finestra per la dreta estarà forçada. Deixaràs els cànirs i hauràs de sortir per allà cap al pati interior. Recorreràs els cossos de l'edifici fins que arribis a la **façana** que te les fusteries color celeste. Un cop allà, només caldrà que entris per qualsevol de les finestres i baixis al tercer pis. T'estaré esperant amb la porta entreoberta i, quan arribis, entraràs per gaudir del màxim temps que tinguem abans que ens descobreixin.

T'estimo i tinc ganes de veure't...

Primeres impressions

Guix Claramunt, Francesc

Erasmus. Arribo a l'aeroport de Viena. Em dispo a agafar un taxi cap el centre de la ciutat. Dono la direcció de l'apartament d'estudiants en el qual m'allotjo i intento fixar-me en el que m'envolta. L'emoció no em deixa i un cop em planto davant la **façana** de la que serà la meva nova llar a Viena, decideixo pujar al pis deixar les coses i anar a donar un tomb.

El primer que detecto abans d'entrar a l'edifici és l'amplada del carrer. No em trobo en una zona de grans avingudes ni **bulevards**, sinó més aviat en carrers estrets, densos i amb un paviment que em fa pensar del seu caràcter peatonal. Em dispo a pujar les escales carregat de maletes, no hi ha ascensor, i em fixo que en cada replà que pujo hi entra un munt de llum, cosa que em sorprèn, ja que des del carrer no hi arribava ni un sol raig de sol en cap finestra de la façana. A mesura que pujo les escales, m'adono que la idea d'agafar una habitació en el pis **sotacoberta** d'un edifici de cinc pisos es podria qualificar d'insensata. Mare meva com pesen les maletes!

Tot i això, arribo. Suat i exhaust però arribo. Em reben tres estudiants de diferents nacionalitats i m'ensenyen les normes de convivència, el pis i, per finalitzar, quina serà la meva habitació. Tots els meus mals s'escampen i recordo per què d'aquest pis. Ja no n'era conscient, la Catedral de Sant Esteve de Viena des de la finestra de la meva habitació.

Escapatòries

Heredia Ruiz, Clàudia

La història de la meua vida és complicada. Els meus pares van desaparèixer un dia qualsevol de 1993, jo tenia catorze anys, i des de llavors la meua vida és una miqueta turbulenta.

Viatjo de ciutat en ciutat i adquireixo allò que em sembla interessant o de valor, alguns em diuen lladre, però visc més aviat com un rei.

En aquests moments em trobo a la ciutat de Viena. Després d'haver-me recorregut Itàlia sencera, això sembla molt més tranquil. Els carrerons italians estrets i bruts no s'assemblen en res als grans **bulevards** de Viena. Tots els edificis tenen majestuosos **façanes** amb grans finestrals i comerços de luxe en planta baixa.

La primera botiga a la qual he entrat ha estat una petita joieria que feia cantonada en una **plaça**. He vist un rellotge que m'ha cridat l'atenció i he decidit que seria la meua primera adquisició a la ciutat. He inspeccionat l'entorn amb la condició de trobar una

sortida ràpida i he localitzat dues escapatòries, una porta gran que dona al carrer principal i una porta posterior de cristall per on entra una mica de llum. He suposat que es tracta d'un accés a un **pati interior d'illa**.

Sabia que si sortia amb el rellotge per la porta principal probablement m'enxamparien amb les alarmes, per la qual cosa he agafat el rellotge, me l'he ficat a la butxaca i he sortit ràpidament pel pati interior. Les **parcel·les** dins del pati estan separades per murs de gairebé dos metres, he hagut de saltar-los un a un fins a arribar a una terrassa amb connexió directa a l'exterior. En sortir m'he topat amb un home que m'ha reconegut i m'ha perseguit a tota velocitat pels carrers de Viena. Com era d'esperar, no ha aconseguit atrapar-me.

La vida més enllà d'un vagó

Hernández Pajuelo, Ainara

El sol passa a través de les finestres del tramvia mentre els passatgers viatgen cap als seus destins. En el seient posterior, un home observa als diferents passatgers.

A l'home li crida especialment l'atenció una jove angoixada que, carregada, ha entrat sense pagar. Després de tres parades, s'adonen que un revisor està per entrar al vagó i és llavors quan la noia surt escapolida a l'altura del **bulevard** de Ringstrasse. L'home, que analitzava l'escena, veu com per les presses la noia s'havia deixat el que semblava ser un maletí. S'acosta curiós al maletí en qüestió, el qual estava replet de diferents dibuixos, pintures i obres d'art, i a més, també comptava amb un nom i direcció. Baixa en la següent parada i l'adreça li comença a portar per carrers lúgubres i hostils, impregnats de brutícia i tristesa.

Després de recórrer els pitjors carrers de Viena, arriba al seu destí. Entra a l'edifici, amb un ambient interior no gaire distant del que es percebia al carrer, segons va pujant les escales, l'aire que

es respira és més carregat i brut, i cada racó està en pitjor estat que l'anterior, fins que arriba a la **sota coberta**. S'obre la porta i pot veure un entorn molt **dens**, tres famílies comparteixen aquest petit espai, però la noia no és allà. La mare d'ella es presenta, i li fa saber que probablement ella es troba en la **plaça**, guanyant diners per a tirar endavant a la família.

El noi emprèn el seu camí cap a la plaça, on a primera vista troba a la noia deambulant i desconcertada, que reacciona sorpresa en veure un desconegut dirigint-se a ella amb el seu maletí. Ella, molt agraïda esclafeix a plorar en adonar-se que gràcies a la volta del seu maletí i de poder vendre les seves obres, la seva família aquella nit tindria menjar en la taula.v

Perdut per Viena o Barcelona?

Marrugat Olivé, Carles

Vaig estar tres quarts d'hora donant voltes pels carrers de Viena, buscant l'edifici més emblemàtic de Otto Wagner. Cada vegada que girava a una cruïlla semblava estar a l'anterior illa. Tot l'entorn que tenia edificat al meu voltant seguia el mateix patró: edificacions **alineades** al carrer, amb la mateixa alçada i aquell sense fi de **façanes** amb incomptables obertures es repetia illa si illa també.

L'alçada d'aquelles edificacions i la impermeabilitat de les façanes em va fer transportar per uns moments a la meua ciutat natal, Barcelona. Semblava estar en ple Eixample, on també m'hi havia perdut quan era més petit.

Mentre intentava arribar al meu destí, al meu cap contraposava les illes urbanes de Barcelona i les de Viena per tal de buscar alguna diferencia. L'exterior semblava bastant semblant però em preguntava si les **illes** de Viena també disposarien de **patis interiors** com a l'Eixample. Molt probablement fos així per tal de

tenir ventilació creuada o una entrada de llum més per la part interior dels habitatges.

Semblava que no pogués sortir d'aquells carrers replicats fins que finalment em vaig trobar amb una plaça oberta. Per fi una mica d'espai oxigenat. La meva obsessió en contraposar situacions o fets em feia confrontar la plenitud del l'espai actual amb l'alçada de varis pisos en el que em trobava pocs minuts abans.

Tard o d'hora la ciutat i els carrers aclamaven un gran espai obert, de poca alçada, amb baixa **densitat**, on poder col·locar i contemplar finalment la obra arquitectònica de Wagner que estava buscant.

Vista d'ocell

Mitjà Garcia, Aina

Feia ja unes hores que havíem sortit d'excursió, com cada diumenge a les sis del matí ja estàvem dempeus deslligant les cordes a punt per sortir. Tot anava com sempre, amb bones coordenades, un bon ritme i la ruta a seguir no era massa complicada, de sobte unes ràfegues d'aire inesperades ens van fer desestabilitzar, tots dos vam caure al terra. Mentre ens recuperàvem del cop i del mareig no ens vam adonar que havíem perdut la direcció de la sortida, estàvem perduts i seguíem baixant i baixant d'altitud. Un cop re-estabilitzada la pressió del gas vam poder veure que estàvem sobrevolant una ciutat. Tot i no ser les vistes esperades de passatge natural, era sorprenent veure com la ciutat estava conformada per aquells grans edificis, distribuïts en **parcel·les** en perfecte **alineació** les unes amb les altres. Veure-la des d'allà amunt ens va captivar, no ens havíem imaginat mai com es podia observar tot amb gran perspectiva. Les persones eren com formiguetes al costat de les grans **façanes** que les envoltaven. Tenia una sensació d'ordre i a l'hora

de vertigen adonar-me'n que som tant petits dins la ciutat, que a peu de carrer no saps el què passa a una o dues illes més enllà, si hi ha una **plaça**, o simplement si l'edifici que t'hi passeges per davant té un **pati d'interior d'illa**.

Bocabadats pels detalls de la ciutat vam anar perdent latitud, i quan ens en vam adonar ja era massa tard per recuperar pressió per enlairar-nos de nou. No teníem res més a fer, ens vam rendir, amb una decisió precipitada veient que descendíem ràpidament contra el terra vam considerar que saltar a l'aigua abans que l'impacte amb el globus fos major era el millor que podíem fer. Tot i així, l'impacte no va ser lleuger i ens vam trobar desorientats i xops dins de les grans fonts del **bulevard**.

La Viena fosca

Molina Serra, Sara

Els crims a la ciutat de Viena s'havien triplicat aquest darrer any respecte dels anteriors. Les xifres són tan alarmants que els robatoris a botigues i a cases privades d'arreu de la ciutat han augmentat fins a 7 casos diaris, i encara suposa un impacte major els 2 assassinats a la setmana que s'hi produeixen. El darrer ha sigut al nostre edifici.

S'ha trobat la dona del propietari de la primera planta del bloc en una cantonada del **pati interior d'illa** al costat del seu vehicle mentre recollia les compres. Segons els investigadors de la policia que estudien aquest cas la localització del crim és molt habitual, ja que aquests patis interiors són espais resguardats de les mirades i de la multitud de gent a causa dels amplis **bulevards** i grans **places** enjardinades d'aquesta zona de Viena que fomenten l'activitat del carrer.

La tasca dels agents de policia era força complicada, però tenint en compte que l'accés al pati interior d'illa és difícil per a les

persones externes al bloc de pisos i, gràcies al casquet trobat a terra i una bala incrustada a la **façana** de pedra lateral han pogut determinar l'arma utilitzada i, per tant, el seu propietari. Aquest hauria sigut l'amo de la **planta sota coberta** on també s'havien trobat altre tipus d'armes juntament amb la del crim. El motiu pel qual havia decidit matar a la veïna no és del tot segur, però segons fonts properes hauria estat gelós de la posició social dels propietaris del primer pis, ja que la distribució de les plantes està feta segons el seu rang en la societat, convertint-lo així en el propietari amb menys influència i estatus més baix, segons ell motiu de vergonya.

Descobrint el que és una ciutat

Moreno Marin, Natalia

Vaig arribar de nit a aquella enorme ciutat, el camí sem va fer etern i anava tan cansada que no vaig veure res de la ciutat. Sabia que els pròxims cinc dies havia d'estar servint a aquella casa, preparant el menjar per a una reunió familiar. Només estava a la cuina o a l'habitació, la cuina dona al **pati interior d'illa**, però no m'hi podia entretenir molt mirant per la finestra, i l'habitació està a **planta sota coberta** amb una finestreta que no podia obrir perquè estava trencada.

Passats els cinc dies vaig poder sortir al carrer, m'havien donat indicacions per poder arribar al mercat per comprar el menjar. Jo mai havia sortit del meu petit poble a les muntanyes, amb una **densitat** de població deu vegades més petita que la d'aquesta ciutat. Sortint vaig descobrir que l'entrada no estava en aquell pati interior que jo veia des de la finestra i reconeixia, sinó que era un carrer enorme. Era el famós **bulevard** que havia d'utilitzar com a referència per no perdre'm. Em vaig quedar meravellada amb la immensitat i com d'espaiós i gran era aquell lloc, em sentia una

petita formiga dins un món desconegut.

“Seguir bulevard, cinquena dreta, després, sisena esquerra”, repetia contínuament les direccions dins el meu cap per saber arribar, tenia por de no saber tornar. Vaig caminar per la vora del bulevard, “cinquena dreta”. Tot girant em vaig quedar bocabadada, em va impressionar veure la infinitud d'edificis **alineats** al llarg de tot el carrer, al final de tot arbres em tallaven la vista infinita de **façanes** iguals, mai havia vist res semblant, el poble era molt diferent. Vaig continuar caminant, cada cop m'apropava més a aquella enorme **plaça** plena d'arbres i nens corre'ns. “Sisena esquerra” un carrer abans d'aquella plaça, ja hi era al mercat.

Vida contemplativa

Negre Soms, Tomàs

Tot just llevar-se, va sortir del llit i va obrir la finestra, l'aire fred li va fregar les galtes acabant-lo de despertar del tot. Cada matí des que tenia memòria dedicava uns minuts a observar l'activitat del **bulevard**, una activitat inalterable, monòtona i repetitiva, que es presentava davant seu com una obra de teatre que ja se sabia de memòria i s'estenia fins la **plaça** que tancava la gran avinguda.

Com cada matí, aquest ritual era interromput per l'Anna, que sense pronunciar ni una sola paraula li posava la roba sobre el llit i analitzava que se la possés de forma correcta i amb l'ordre establert. Seguidament, el pentinava amb una pinta metàl·lica que rascava lleugerament el seu cap, després l'agafava de la mà i es dirigien cap a la cuina.

Per ell, la cuina era l'habitació més alegre de tota la casa, era lluminosa i els mobles eren senzills, no calia patir per si tacava alguna tapisseria o ratllava les parets. I el millor de tot: a la cuina es podia parlar sense tenir la sensació que es trencava l'atmosfera

silenciosa i severa de la resta de la casa imposada per el pare.

Des de la cuina també mirava per la finestra i les escenes que es presentaven al **pati interior d'illa** eren molt més variades: les minyones que expulsaven les catifes, tot tacant les velles **façanes** de pols, els veïns que discutien de bon matí, la senyora Martha que practicava cada dia diferents simfonies d'òpera intentant no oblidar el seu passat diví.

Un relat del futur

Núñez Ramon, Jan

Ja s'acostava el meu destí. Sembla mentida com de ràpid ens acostuem a la nova tecnologia, fa uns anys ningú no es creuria que tindríem trens que van pel mig de la ciutat, pensava mentre mirava per la finestra.

Vaig baixar del tramvia i vaig posar rumb a casa. Havia aconseguit quedar-me a casa d'un antic amic, que era criat i els senyors de la casa li havien proporcionat les claus d'un pis a la **planta sota coberta** del edifici.

Creuant el **bulevard** veia com passejaven tots els senyors i senyores lluint les seves elegants i extravagants vestimentes. Portava el cavallet i la maleta dels pinzells que pràcticament era tot el meu equipatge.

Havia emprés aquest viatge per portar a casa pintures de com era el futur. Em fixava en tot, de quina manera s'ordenaven els carrers, que eren rectes i amples i hi passaven els carros i tramvies. Les grans **façanes**, algunes amb els seus elegants

motius florals o els cafès que reunien a tot de gent intel·lectual.

Tot i així jo passava de llarg, era un observador ja que ni en els meus millors somnis em podria permetre un cafè. Això feia que la meva posició a la ciutat fos la de un espectador, un estranger que intentava capturar la manera en que vivien aquella gent.

Quan vaig acabar la passejada vaig arribar a casa. Un edifici magnífic, els sostres alts i un vestíbul digne de la zona. Al principal, hi vivia el senyor i la seva família, i la resta de pisos eren inquilins. Fins que arribava a l'àtic, on hi solien viure els criats. Això però em permetia veure la ciutat des d'una vista privilegiada.

Mirant per la finestra un es perdia en el mar d'illes que es veien, fins arribar al gran bulevard que es deixava veure de lluny. Hi sabries arribar perfectament gràcies a la xarxa de carrers i **l'alineació** dels edificis, que formaven una quadricula, vaig anotar al quadern mentre mirava per la finestra.

Mi hogar

Rakosnik Farran, Juan Antonio

Era domingo y se notaba en el aire primaveral de las calles de Viena. Bajo la sombra de los plátanos que acompañaban el **bulevar**, las mujeres arrastraban sus pomposos vestidos por el suelo y los hombres con sus perfectos trajes discutían sobre no se sabe-qué.

Hacía semanas que no veía a mi amada debido a mis estudios. Aunque cursaba filosofía, mi sueño en la vida era contribuir y aportar mi granito de arena en la literatura universal. Me pasaba el día estudiando y los ratos libres escribiendo sobre batallas feroces y descubrimientos lejanos.

Mientras pensaba en mis cosas encontré que había llegado a mi destino, el centro del distrito donde estaba mi facultad y los grandes edificios públicos, todos **alineados** entre ellos y con el resto de bloques de pisos de alrededor

Aquí vivía Friederike, en la planta baja de los bloques de pisos, mientras que su servicio vivía en la planta **bajo cubierta**.

Después de esperar unos minutos bajó y emprendimos camino hacia el teatro de ópera. Después de atravesar el **parque** y caminar junto al estanque llegamos a nuestro destino. La Ópera de nuestro distrito, un edificio cuya **fachada** se diferenciaba de todas las demás por tener una columnata, unos grandes ventanales y un friso que bordeaba la parte superior.

Durante el transcurso de la ópera no me podía quitar de la cabeza lo tranquilo y afable que había sido el paseo hasta allí. Tenía claro que este clima de armonía y agitación cultural iba a ser mi hogar para toda la vida. Estaba destinado a quedarme allí.

Lo que de ninguna manera me hubiera podido imaginar es que unos años más tarde, yo, Stefan Zweig me viera obligado a huir de mi hogar como un criminal y exiliarme allá donde mis libros no estuviesen prohibidos.

La ciudad del sueño

Ribot Barrado, Laura

Es domingo, y, como de costumbre, nos reunimos todos en casa de mi abuelo para comer. Entre una cosa u otra, siempre se nos hace de noche sin darnos cuenta mientras escuchamos las batallitas que el yayo ha vivido y nos relata con mucho entusiasmo y emoción. Sin embargo, hoy ha sido diferente. Sus ojos se han llenado de lágrimas al recordar sus años vividos en su ciudad favorita, Viena. Ésta le trae melancolía mezclada de alegría: la gente, sus calles, los momentos vividos, el aire que se respira...

Acompañado de fotos, nos ha empezado a explicar sus días y sus aventuras que recuerda como si fuesen un sueño. La primera foto, en blanco y negro, tomada desde su pisito **bajo cubierta**. Era muy céntrico, desde su terraza se podía observar la ciudad desde una cierta altura. Me impactó la rigurosa **alineación** de todas las islas de la ciudad. El edificio descansaba sobre una entrañable **plaza**, pequeña, pero muy concurrida, donde el abuelo se pasaba las horas en las cafeterías hablando con sus amigos. Nos ha ido explicando cada una de las fotos de la preciosa Viena

con mucho entusiasmo, enseñándonos sus lugares y rincones favoritos. Sobre todo, se ha detenido en una: el **bulevar** más cercano a su casa, de gran inmensidad de vegetación, el cual te trasladaba a un lugar idílico a través de sus jardines.

Por desgracia la tarde se ha acabado, pero nos hubiésemos quedado horas y horas escuchando como el abuelo hablaba de esa ciudad, de sus sueños.

Un paratge ocult en la densitat de la ciutat

Rodríguez Gil, Sofia

Era una tarda freda d'hivern, la neu anava cobrint suaument els carrers de la ciutat. L'Anna caminava sola pels jardins del **bulevard**, perduda en els seus pensaments. De fons, se sentia el soroll del tramvia i els cotxes que passaven i es barrejaven amb la rialla dels nens jugant amb la neu.

Portava estona caminant, fins que va arribar al carreró que la duia al cafè on havien quedat per acomiadar-se. A mesura que s'endinsava en el carreró, es va adonar que es trobava en un **pati interior d'illa**, envoltat d'edificis antics. Malgrat estar al cor de la ciutat, la **densitat** dels edificis no la feia sentir angoixada. En canvi, es va sentir atreta per la tranquil·litat del lloc. El pati estava ple de plantes i arbres que havien crescut amb el temps i la desatenció. Entre aquell paisatge vegetal, va distingir un petit banc de pedra on va decidir aturar-se. Arribava tard, però volia gaudir una estona més de l'olor i la calma del paratge. Sabia que seria dels últims records que tindria de la ciutat i volia allargar-lo. L'Anna es fixava en les **façanes** que tancaven el racó. Eren

antigues, de l'època barroca, i acollien grans finestrals i balcons dels edificis alts i estrets que l'observaven.

Volia quedar-se en aquell silenci durant hores, però va comprovar l'hora en el seu rellotge de mà i es va aixecar per seguir el seu camí. La neu havia deixat de caure i la ciutat estava en silenci. Sentia una sensació de tristesa en deixar la ciutat, i aquell racó perdut en la seva densitat.

Aguditzant la intuïció

Rodríguez Sola, Sergio

Assegut en l'autobús impulsat per la força inherent del sol, de camí a la nova universitat, contemplo a través de la finestra un seguit d'edificis que s'alineen mil·limètricament illa rere illa. Un paisatge de construccions verdes, un panorama tecnològic. De sobte, m'adono que he arribat a la meva parada. He d'acabar el camí a peu. En la meva primera passa, quedo immòbil davant d'un imponent carrer que s'alça als meus peus cap a un infinit inexorable.

A mesura que avanço per aquell carrer aparentment impenetrable i hostil, tinc la sensació de no anar enlloc. Em trobo envoltat d'un entramat d'edificis continuïstes i amb un ritme de **façana** constant. Decidit, segueixo el meu camí. Tinc la sensació d'una profunda invariabilitat temporal, d'una **densificació** arquitectònica espesseïda amb el temps. Alguna cosa em diu, però, que em porta directe a un lloc segur.

Començo a creuar-me amb grups de joves i adolescents que

desprenen emocions de tota mena: alguns, nervis, il·lusions, expectatives de futur; d'altres indecisions, inseguretats, timideses i pors. Fins que, en arribar al final d'aquell camí, s'obre davant meu un nou món. Un espai obert on tothom té cabuda. Em sorprèn com els carrers i les avingudes conflueixen fins a aquella **plaça**, generant així una centralitat desintencionada. Una plaça plena de vida amb un ampli **bulevard** arbrat que la travessa. Una noia jeia asseguda sota l'ombra d'un dels arbres, que donaven frescor i vida a la plaça, i l'aigua cristal·lina del llac brillava sota el sol. Semblava com si el temps s'hagués aturat en aquell lloc màgic. El sol baixava amagant-se irremeiablement; jo, en canvi, volia aprofitar els últims raigs abans que la nit arribés. Vaig continuar avançant pel petit paradís urbà, al cor de la ciutat, fins a arribar al lloc que havia desitjat ser. Un lloc on la màgia és real i el temps és etern.

Recórrer la Viena que havia viscut amb tu

Rodríguez Vila, Neus

Quan vaig tenir divuit anys, per fi vaig retornar a Viena. Havien passat sis anys des de l'últim cop que t'havia vist. Sense ni tan sols plantejar-m'ho, vaig dirigir-me a poc a poc cap a casa teva, casa nostra. Vaig recórrer els **bulevards** farcits de gent que hi passejaven i s'aturaven a saludar-se, imaginant com hi devies haver passejat tu per tal de trobar una dona amb qui passar la nit. Al passar per la **plaça** del Luftzentrum vaig recordar la nit en què aquella dona havia estat jo; era al costat de la font i tu t'havies apropat a mi, distingint-me entre els meus amics però sense reconèixer-me després de tants anys. Vaig passar pel costat de l'església i, tot abandonant l'eix principal on hi havia els edificis públics, em vaig endinsar en la zona residencial, formada per blocs rectangulars que es disposaven en dos eixos principals; era impossible perdre's. Al cap d'una estona, vaig arribar al nostre carrer, ben recte i definit, com els que l'envoltaven, gràcies a la perfecta **alineació** dels edificis, arrencats un al costat de l'altre. Quan vaig ser a l'altura del nostre bloc de pisos, vaig

aturar-me a observar l'edifici. Era emocionant, i alhora terrorífic, tornar a ser tan a prop del lloc on havia crescut i on havia crescut el meu amor per tu, no sé si m'atrevia a trepitjar la **parcel·la** que havíem compartit tants anys de la meua vida. Vaig recórrer amb la mirada la **façana** del nostre edifici, i vaig alçar la vista cap al pis de **sota coberta**, on em preguntava si encara vivies. Durant el dia, als pisos entrava llum del sol pel carrer i pel **pati interior d'illa**. No obstant, ja era fosc, i vaig veure com sortia d'una de les finestres que es disposaven en tot el perímetre la teua llum d'escriure, i vaig saber que sí que hi eres.

Relat inspirat per la novel·la *Carta d'una desconeguda*, de Stefan Zweig.

Bellesa, ordre i harmonia: el nou urbanisme de la ciutat de Viena

Rosàs Rubio, Jan

Ens trobem amb gravat utòpic sobre la ciutat de Viena, la capital austríaca fet per l'arquitecte Otto Wagner. Projectant una ciutat de caràcter imperial, estructurada i imponent. Amb nombrosos **bulevards** amplis i arbrats que susciten als carrers un ambient elegant i serè, dotats també d'un transport ferroviari suburbà amb l'església com a centre estructurador de l'urbanisme que l'envolta.

Les **façanes** dels edificis al llarg d'aquests bulevards són una mescla d'estils arquitectònics predominats pel modernisme en concret l'art Nouveau i, estan acuradament dissenyats i **alineats** per donar aquesta sensació d'uniformitat com la que caracteritza la imatge. Són grans illes d'edificis **densos**, majoritàriament de 6 plantes d'alçada amb uns **patis d'interiors d'illa** que, proporciona un espai verd i tranquil en el cor de la ciutat. Al mateix temps, aquests patis aporten un espai obert i d'aire fresc en una ciutat altament poblada.

Per acabar, destacar també la gran **plaça** central envoltada de monuments icònics amb un acurat disseny paisatgístic, creant racons dins l'espai públic d'apropiació més personal. Així mateix, ressaltar la gran bassa i el conjunt de fonts que aporten un caràcter més orgànic a la zona, però sense trencar amb l'harmonia i ordre dels carrers que la rodegen.

En conclusió, la ciutat de Viena és una combinació curiosa de bellesa, ordre i harmonia amb grans bulevards, façanes impressionats, places monumentals i una alineació meticulosa dels edificis que conformen la ciutat.

Volver a empezar

Rufín Garriga, Martina

Se quedó plantado allí, en medio de la **plaza**, sentado en el banco en el que habíamos pasado tantas tardes juntos. A medida que me iba alejando, se le veía más pequeño, quedando envuelto por los arbustos que delimitaban aquel pequeño recinto de arena, que guardaba tantos recuerdos.

Andaba a paso ligero, sin rumbo, sentía que todo iba a cámara lenta. El **bulevar** estaba casi desierto, la lluvia había espantado a todos los transeúntes, y a medida que avanzaba por el ancho paseo rodeado de árboles y edificios perfectamente alineados sentía una sensación extraña. Me encontraba al límite de un mundo paralelo, era como estar en un espejismo y andar por el eje. Todas las **fachadas** seguían una misma secuencia, no tenían nada en especial. La regularidad de los edificios, me desorientaba, y me empecé a dejar llevar por mis sentidos.

No sé cuánto tiempo paso, pero me encontraba envuelta en una

amable melodía dentro de un pequeño **patio interior**. Era como haber cruzado un portal a un mundo nuevo, veía la luz entrar a través de la pequeña apertura que hacían los edificios que lo envolvían, me daba el sol en la cara, había dejado de llover, había prendido un nuevo camino. Fue como volver a empezar.

Fotografiant Viena

Sala Sanz, Laia

Continuant el meu viatge per Europa Central vaig anar a parar a Viena: una ciutat de la que m'havien parlat meravelles.

Al sortir de l'estació, ja em vaig topar amb aquells edificis monumentals i aquella regularitat de les **façanes**, em va sorprendre que la façana no canviava en cap moment de pla ni tenia cap gran ornamentació. Era un simple ritme de finestres que variaven en planta baixa respecte les façanes superiors.

En treure la càmera fotogràfica per poder començar a captar aquells detalls que a mi m'agraden, vaig observar que totes les façanes estaven orientades seguint **l'alineació** vial, és a dir estaven disposades segons el pla de carrers. Tot i així es mantenia gairebé en tots els edificis un **pati interior d'illa** -en aquest aspecte em va recordar a la meua estimada Barcelona i el seu pla urbanístic- exceptuant normalment les illes del voltant d'edificis institucionals o dels grans palaus, que en aquest cas giraven al voltant d'ells. Vaig decidir retratar els carrers just des

del punt central deixant un punt de fuga al mig de la imatge.

Tots els edificis eren de la mateixa alçada aproximadament, regularitzant encara més tota la ciutat. Solien ser de 5 o 6 pisos, fet que, per l'època en què vivim, és força alt. Tot i així no em semblava una ciutat **densificada** ja que els grans **bulevards** amb els arbres als voltants o les enormes **places** i jardins davant dels palaus reials alliberaven la ciutat d'una densificació desmesurada. La forma en què s'havien projectat els bulevards em transportava mentalment a París i el projecte de Haussman a la ciutat de l'amor.

Vaig extreure'n un carret i vaig seguir passejant per aquella meravellosa ciutat.

Un bulevard d'emocions

Sallent Vilar, Marta

Estem gaudint d'un assolellat 17 d'abril en una gran **plaça** de Rotterdam. Passejant pels amplis carrers que ens condueixen a ella gràcies a uns arbres disposats totalment **alineats** i gaudint de la pau i tranquil·litat que desprèn l'aigua del gran canal central.

Una de les millors vivències, recórrer aquest **bulevard** amb el pare, comentant les anècdotes de la setmana a l'escola.

El viatge molt per motius de feina, fet que no em permet gaudir amb ell tot el que m'agradaria, o que em pogués venir a recollir després de classe com les altres nenes.

El meu pare és un apassionat de l'història de l'art i sempre m'explica mil i una curiositats per allà on anem. Em pot arribar a explicar desde com s'havia construït la **façana** d'aquesta casa, fins com transportaven antigament les mercaderies, o quins criteris urbanístics i de **parcel·lació** regien en diferents temps determinats, etc.

A més a més, quan passegem per la nostra ciutat, com coneix a tothom, mentre anem caminant em va comentant a qui pertany cada edificació o amb quin alcalde es va construir aquell parc o perquè van decidir fer aquella **planta sota coberta**... a la fi, tot un plaer.

Tornant a Rotterdam, podria dir que estava totalment desbordada per la magnificència de la gran densitat d'edificis que conformen la zona. Aquesta disposició tant estructurada entre ells combina sobrietat i elegància. I el gran **bulevard** central projecte el cop d'aire necessari d'amplitud i llum.

Talment sembla un pacte entre l'activitat constructiva per donar sortida a necessitats de la ciutat i el benestar emocional humà entès com a tranquil·litat i llum.

La pianta del cuore

Sole, Serena

Erano le nove del mattino a Vienna di una giornata gelida, il cielo mostrava un sole timido che non scaldava nulla intorno e la cosa peggiore è che il gelo quel giorno Juan, dopo l'ennesimo litigio a casa, lo aveva dentro.

Decise che una passeggiata potesse essergli utile per schiarirsi le idee e così percorse uno dei lunghi **viali** alberati che attraversavano i giardini della città, ogni volta ne rimaneva sempre incantato.

Si fermò poi nella grande **corte interna** di uno dei più maestosi palazzi antichi della città perché un meraviglioso roseto in procinto di fiorire aveva attirato la sua attenzione.

L'edificio si trovava ai margini della **piazza** principale, riconoscibile dall'obelisco che era posto al centro e affiancato da due fontane circondate da aiuole che delineavano i percorsi da seguire. Uno di quelli portava al Dream House, il bar che faceva la miglior saker della città.

Una volta entrato posò lo zaino ai piedi del banco e alzando lo sguardo si ritrovò di fronte forse la più bella vista fino ad allora, la ragazza che lo fissava aveva degli occhi scuri come carbone che attraversavano i suoi come fulmini in una tempesta.

Non potè nascondere l'imbarazzo che gli provocava, riuscì a rivolgerle solo un timido sorriso, ma uscito da quel posto si promise che ci sarebbe tornato al più presto sperando di reincontrarla.

Ora quel sole che illuminava le **facciate** dei tanti edifici in linea gli sembrava scaldasse tutto intorno, anche quel gelo che aveva dentro.

La ciutat t'observa

Xirinachs Roca, Ferran

Torno tranquil·lament cap a casa caminant pel **bulevard**, el dia ja comença a ser fosc i cada cop hi ha menys persones al carrer, això normalment em dona una gran tranquil·litat, però per algun motiu avui és diferent. A mesura que la gent va desapareixent les altes **façanes** cada cop menys il·luminades per la llum del sol, es comencen a transformar en grans murs negres, els quals sembla que es vagin obrint a mesura que vaig passant pels carrers. Tot i els amplis carrers començo a sentir una sensació de claustrofòbia, com si els edificis se'm tiressin a sobre, quasi com si la **densitat** dels edificis hagués augmentat i li hagués guanyat terreny a l'espai públic. La gent que em vaig trobant pel carrer sembla trenqui-la, però per algun motiu el meu cos em diu que no hauria d'estar-ho, com si estigués en perill. Començo a accelerar el pas, ansiós per arribar a casa i poder-me sentir segur. El meu cap em comença a jugar males passades i paranoic començo a mirar al meu voltant buscant un possible perill. Em fixo en les finestres dels edificis, aquestes es van il·luminant des de l'interior,

com si la façana tingués ulls que es van obrint. Em fixo en una en concret, des d'una **planta sota coberta** reconec una ombra a la finestra, com si algú m'estigués observant, no ho podria dir amb certesa, però juraria que aquella ombra em seguia amb mirada. Decideixo canviar la ruta per evitar passar pel carrer on estava, em dispojo a creuar un **pati interior d'illa** quan veig una ombra que es comença a apropar a mi. Aquella misteriosa persona cada cop és més a prop, guiat per les emocions faig mitja volta i em dispojo a sortir corrent quan de sobte noto com alguna cosa m'agafa el braç.

